

* un dialog cu
JOEY DE ALVARE
(ROMAGRAM),
in exclusivitate
pentru voi

Pop Rock

&



nr.18 (65) mai 1992

A ÎNCEPUT
A II-A
EDITIE
FESTIVALULUI
SI

CONCURSULUI
INTERNATIONAL
BUCUREȘTI '92!

SUCCES
TUTUROR!

* Cine cântă la
EUROVIZIUNE '92?

* AXL ROSE
se destăinuie

* LAURENTIU
CAZAN

la ora întrebărilor

* cite ceva
despre ENYA

* jazz și
video-film
la zi



BOY GEORGE



BONNIE TYLER



SYDNEY YOUNG BLOOD



LA TOYA JACKSON



TECHNOTRONIC



de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Aflu cu stupeoare că mai sint așa-zisi cronicari (sau comentatori) ai fenomenului muzical care uită că publicul de azi citește și ascultă mai mult decât ei. Să afirmi despre Mr. Big „celebru necunoscut” e valabil doar pentru gospodine și pensionari. **Paul Gilbert**, **Billy Sheehan**, **Eric Martin** au fost nume mari și înainte anulului 1988 cind s-au decis alături de bateristul **Pat Torpey** să facă o trupă nouă! Pînă și numele grupului vine din istoria rock-ului, de la o melodie din repertoriul **Free**. Primul L.P. cu numele grupului a apărut în 1989, al doilea (live) a fost un mini-L.P. editat în 1990 în Japonia. În același an două piese cu Mr. Big au figurat pe discul conținând coloana sonoră a filmului **Navy Seals** iar în 1991 a apărut **Lean Into It** (cu un traseu relaxat ascendent în acest an în topurile lumii). Am făcut aceste precizări în urma sesizării unor cititori, fără să dau numele autorului afirmației, care mai are multe de învățat despre deontologia profesiei pe care crede că o are. ● **Iggy Pop** va interpreta rolul unui psihiatru de copii în serialul american de televiziune „**Accidentally On Purpose**”. ● Noul vocalist de la **Mötley Crüe**, după plecarea lui **Vince Neil** este **Stephen Shareaux** de la **Kik Tracee**. ● **Ringo Starr** și-a reunit trupa, **All Star Band**, pentru o serie de concerte în S.U.A., Canada și Europa. ● **Zucchero** se specializează în duete. După **Paul Young** și **Eric Clapton**, cîntă acum cu solista de culoare **Randy Crawford** pe single-ul **Diamond**. ● Colegii i-au impus lui **Mike Rutherford** să nu mai joace polo o vreme, pentru că de fiecare dată se alege cu fracturi, iar **Genesis** are nevoie de el în turneu. ● Concertul **U2** din Los Angeles a atras o serie de celebrități, printre care **Robert de Niro**, **Axl Rose**, **Slash** și **LL Cool J**. Au mai fost zăriți pe la concerte rock **Julia Roberts**, **Sean Penn**, **Tom Hanks**, **Tom Cruise** și **Nicole Kidman**. ● **Janet Jackson** și **Luther Vandross** cîntă împreună o piesă produsă de **Jam & Lewis** pentru filmul **No Money**. ● **Weird Al Yankowitz** i-a parodiat pe cei de la **Nirvana** (așa cum a procedat și cu **Michael Jackson**, **Greg Kinnear**, și alții). Videoclipul său, **Smells Like Nirvana** apare des la **MTV**. Încă nu s-a supărat nimeni! ● **Vince Neil** are deja un prim disc solistic. Melodia se intitulează „**You're Invited But Your Friend Can't Come**” și a fost scrisă și înregistrată de **Tommy Shaw** și **Jack Blades** (**Damn Yankees**). ● **Greg McPherson** și-a retroctat acuza împotriva celor de la **New Kids On The Block** și în special vizindu-l pe impresarul **Maurice Starr**. „Declarațiile mele privind grupul, sint nefondate. Ei cîntă efectiv”. Se presupune că **Starr** și **McPherson** au ajuns la o înțelegere fără a mai deranja instantă. Să reamintim că era vorba de peste 20 de milioane de dolari pe care le revendica fostul profesor de muzică. La așa o sumă se găsesc și soluții amabile. ● După ce au semnat un contract de disc cu **Elektra**, **Anthrax** s-au despărțit de **Joey Belladonna**. (afirm din **Metal Star**, 5 mai 1992). La înregistrări s-a apelat la **Mark Osegueda** (de la **Death Angel**). Se vorbește despre eventuale colaborări cu **Spike de la Mind Over Four** și **John Bush** de la **Armored Saint**. ● **L.A. Guns** la un pas de despărțire dacă avem în vedere activitatea pe cont propriu a bateristului **Steve Riley** și a chitaristului **Tracii Guns**. ● **Soul II Soul** au anunțat detaliile privind cel de-al treilea album, „**Just Right Volume III**”, lansat în aceste zile. Au participat la înregistrări **Rick Clarke**, reprezen-

tant al muzicii reggae britanice, **Ritchie Stephens**, solist jamaican de R & B, precum și **Caron Wheeler**, fosta solistă a grupului, prezentă la melodia **Take Me Higher**. **Jazzie B** n-a mai

apărut în public de 2 ani. Nici acum nu se anunță concerte promoționale. ● **Elton John** pleacă de la **MCA** și semnează un contract cu **Polygram** (care deja se ocupă de vânzările discurilor

sale din afara Statelor Unite). Totuși artistul mai are obligația să „livreze” două L.P.-uri în baza vechiului contract. ● **Phil Collins** a dat 8,5 milioane de dolari pentru o „căsuță” din **Beverly Hills** (sala de mese are doar 60 de locuri). ● Au început speculațiile privind motivele lui **Bruce Springsteen** de a scoate două albume deodată. S-ar părea că astfel își va încheia mai repede contractul cu **Sony Records**, el dorind să treacă la **Elektra**. Unele zăre susțin că **Geffen** au făcut o ofertă mai tentantă. **Bruce** mai datorează un album celor de la **Sony**. A început perioada transferurilor spectaculoase în lumea muzicii! ● În luna aprilie **Borsa Disco** publicat în **Musica e Dischi** a câpătat amprenta Festivalului **San Remo '92**, așa cum era de așteptat (independent de părerile unora de pe aici, discurile se cumpără în urma unui astfel de eveniment!). Iată primele locuri la albume: 1. **Super San Remo 1992**, 2. **La Forza Della Vita** — **Paolo Vallesi**, 3. **Carboni** — **Luca Carboni**, 4. **San Remo 1992**,

TRIST, SINGUR SUPĂRAT

În nici un caz, dacă ascultă „**Azul de noapte**”, în fiecare duminică începînd cu orele 23.15, pe frecvența postului de radio „**UNI PLUS**” (fost „**UNI FAN**”), 69,8 FM.

București **Tour-Retour Rock'N Roll** ● **Madonna** și patronul firmei ce-i poartă numele, **David Geffen** figurează pe lista celor mai mari colecționari, publicată în „**Art & Antiques Magazine**”. Se spune că solista a achiziționat o lucrare din secolul XIV cu suma de 814.000 de dolari. Colecția ei de pictură și fotografie modernă include lucrări semnate de **Picasso**, **Salvador Dali** și **Man Ray**. Unii știu să-și investească banii. E drept, îi și au. ● Concertul din **Detroit** al irlandezilor de la **U2** a avut un moment mai rar. Pe videorecorder-ul scenei a apărut o reclamă de pizza, iar **Bono** a telefonat la firmă cerîndu-le celor

EUROVIZIUNE '92

Premianții ediției '91



CAROLA (Suedia)



AMINA (Franța)



DUO DATZ (Israel)

Pe 9 mai la Malmö are loc ediția cu numărul 33 a Concursului Eurovizionii. Iată lista participanților: **Seraphin** (Spania), **Morgane** (Belgia), **Dafna** (Israel), **Aylin Vatankos** și familia **Simsekay** (Turcia), **Cleopatra** (Grecia), **Kali** (Franța), **Christer Björkman** (Suedia), **Dian** (Portugalia), **Mary Spiteri** (Malta), **Heart 2 Heart** (Islanda), **Pave** (Finlanda), **Marion Welter** & **Kontinent** (Luxemburg), **Tony Vegas** (Austria), **Michael Ball** (Marea Britanie), **Linda Martin** (Irlanda), **Lotte Nilsson** / **Kenny Lubcke** (Danemarca), **Mia Martini** (Italia), **Extra Nena** (Jugoslavia), **Merethe Troan** (Norvegia), **Wind** (Germania), **Humphrey Campbell** (Olanda). Pentru istorie iată cîțiva cîștigători ai edițiilor trecute. În 1956, melodia **Refren** cîntată de **Lys Assia** din **Luxemburg**, la Copenhaga în 1964 a cîștigat **Gigliola Cinquetti** cu **Non ho l'eta**, iar în 1965 **France Gall** cu **Poupée de cire** pîmpă de son (compoziția lui **Serge Gainsbourg**). **Sandy Shaw** a obținut Marele Premiu în 1967 cu „**Puppet On A String**” iar în 1974 **ABBA** cu **Waterloo**. În 1980 **Johnny Logan** cu **What's Another Year** și tot el în 1987 cu **Hold Me Now**. Pînă în prezent Franța și Luxemburg au cucerit cîte 5 premii iar Marea Britanie și Olanda cîte 4. Urmează Suedia cu 3. De văzuț cine va trece în frunte anul acesta!

ROMEO BRĂDEANU

UNI PLUS RADIO

Top-ul „17 pe sărite”

17. **DEAD KENNEDY'S** — Too Drunk Too Fuck (0,05 pct);
16. **RUSH** — Something For Nothing (0,03 pct);
15. **SIQUEX-SIE & THE BANSHEES** — Monitor (0,1 pct);
14. **PUBLIC IMAGE LTD** — Religion (0,12 pct);
13. **MILADJKA YOUNEED** — Sas Me (0,13 pct);
12. **PIXIES** — Trompe le monde (0,20 pct);
11. **NIRVANA** — Polly (0,33 pct);
10. **EMOTIONAL FISH** — Celebrate (0,36 pct);
9. **LAIBACH** — Geburt Eine Nation (0,43 pct);
8. **SWANS** — Blood & Honey (0,51 pct);
7. **NICK CAVE & THE BAD SEEDS** — Mercy Seat (0,53 pct);
6. **U2** — Until The End Of The World (0,62 pct);
5. **THE FALL** — Barnaby (0,63 pct);
4. **REVOLTING COCKS** — Beers, Steers & Queers (0,8 pct);
3. **SISTERS OF MERCY** — Lucretia (0,82 pct);
2. **FRONT 242** — Moldavia (0,89 pct);
1. **MINISTRY** — Thieves (0,99 pct);
0. **VELVET UNDERGROUND** — Close The Door (1 pct).

Realizator : NIC

5. **Greatest Hits II** — **Queen**, 6. **Coore D'Acciaio** — **Luca Barbarossa**, 8. **I Treni A Vapore** — **Fiorella Mannoia**, 9. **Benvenuti In Paradiso** — **Antonello Venditti**, 10. **Lacrima** — **Mia Martini**. ● Titluri semnate de **Metal Hammer**: **Blank**, **Blackout**, **Vacant** — **Poison Idea**, **Scamboogery** — **Scatterbrain**, **One Voice** — **Agnostic Front** (**Roger Miret** a revenit după 2 ani de tăcere), **Wicked** — **Jelf Dahl** (un jamaican care se pretinde din familia **MC5**, **Stooges**, **Alice Cooper** și **Mott The Hoople**), **Bite Down Hard** — **Britny Fox** (al treilea album al trupei nu onorează așteptările fanilor), **Spirit Electricity** — **Bad Brains**. ● În urmă cu 3 zile am primit prin fax un articol din revista „**Illinois -Entertainer**” în care **David Pistru** anunță finalizarea albumului **EAST MEETS WEST** pe care figurează melodii ale grupurilor românești și americane. În numărul viitor vom publica întregul material în care se vorbește despre reușita discului **The Color Line** al trupei **Fernal White** (condusă de același **David Pistru** care promite reluarea emisiunilor „**Chicago** —

de acolo produsul în cauză în sute de bucăți. Le-a achiziționat și le-a distribuit publicului entuziasmat. Biletele pentru show-urile din **Los Angeles Sports Arena** s-au vîndut la difuzorii particulari cu 1.200 de dolari fiecare (de 48 de ori prețul înscris pe ele) și dublul recordului atins pe aceeași cale și în același loc de un concert cu **Madonna**). La așa sume **Bono** ar fi putut să le dea la toți și cîte un tort de ciocolată! ●

ANDREI PARTOȘ

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ redactor șef,

GABRIEL FLOREA secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI reporter special,

ION SERBAN, tehnoredactor,

CLAUDIA NICULESCU, RAISA VLASOV, corectori.

VICTOR CIOBANU, realizator copertă,

ALEXANDRU ANDRIES, din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI : București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00/886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon : 15 32 29.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „COREȘ”, București



POLIFONIA de -vignete

DOM'LE PIITIS, VĂ MULTUMESC CĂ, DUPĂ ATÎTEA LUNI DE ZILE, V-ATI FĂCUT TIMP SĂ-MI ACORDAȚI O ÎNȚEBEDERE !..

CE SĂ-I FACI SINT FOARTE OCUPAT...



STITI, EU NUTRESC O MARE ADMIRAȚIE PENTRU JIMI HENDRIX. AȘ DORI SĂ AJUNG UN CHITARIST DE VALOAREA LUI, ÎN ENCICLOPEDIA ROCK N-AM GĂSIT ÎNSĂ O INFORMATIE CE MĂ ÎNȚEBEAȚA, DUMNEAVOASTRĂ, CA SPECIALIST...

MĂ SIMT MAGULIT.



...PUTETI SĂ-MI SPUNEȚI: CÎȚ PUTA LA PANTOF, HENDRIX?

MĂ CHINUIE PROBLEMA, NU POT DORMI NOAPTEA DIN CAUZA ASTA!



LAURENȚIU CAZAN:

de vorbă cu
★ STELELE ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ Star Talk ★

„SIMT CĂ AM MOTIVE SĂ SPER”

— Laurențiu, te-ai gândit vreodată că, în general, se știu prea puține lucruri despre tine? Chiar și eu, cu toate că am studiat cam în același timp, e adevărat în licee diferite, dar totuși în același oraș, nu știu prea multe. Oare nu-ți stărbeste acest lucru din statutul tău de vedetă sau nu te interesează acest statut?

— Să știți că, în general, nu cred că e important pentru public să cunoască viața ta intimă...

— Asta afirmă și personalitatea politică ale zilei...

— Da, dar mai bine să-ți arăți ceva! Recitește Biblia și în ea scrie pe la pagina 300 și ceva... Stai puțin să cauți... Ești credincios, nu?

— Da, sigur...

— O să găsești! Aștepti, nu? Ideea e că-nțebam cu toții „ce ar trebui să facem să nu greșim și, într-una din zile, am deschis Noul Testament dînd peste o chestie extraordinară. Te rog să mă crezi, nu e vorba de o superstiție. Ulte că nu găsești pagina. Din memorie îți reproduc ce spune Cristos: „O să apară mulți Cristosi, mulți care vor vorbi în numele meu și care vor spune că sînt Isus Cristos, dar să nu-i credeți. Sînt niște mincinoși care or să vă înșele”. M-am întrebat: Atunci cum voi ști că adevăratul Isus Cristos va veni sau nu? Această întrebare ar trebui să și-o pună mulți! Eu mi-am pus-o de multe ori, m-am întrebat dacă e bine să se știe prea multe despre o persoană „publică”. Vreau eu ca publicul să știe cine sînt sau vrea publicul să știe cine sînt? Sînt eu alt de important pentru public? Important este ceea ce faci. Am citit mai multe interviuri de cînd am revenit în țară în care toți spun că fac, dreg, vor. Repet, important este dacă faci ceva cu adevărat. Eu pot să-ți spun că sînt într-un moment de tranziție, nu de la rău la bun, ci de la pozitiv spre excelent, sper. Și dacă nu-mi reușesc planurile și vîi peste un an și mă-nțeb... Revenind la Cristos, făcînd într-un fel legătura, mulți spun că dacă am fi avut ce-am mai fi făcut! Așcutîndu-i, vorbele nu costă, îți dai seama că mulți ar fi putut fi cîte un Isus Cristos...

— Nichita Stănescu afirma că mulți doresc să scrie ca Eminescu, dar nimeni nu și dorește viața lui...

— Exact. Nu vreau să mă situez pe poziția celor care spun că dacă ai fi avut așa fi făcut. Adevărata valoare răzbat. Nu se pierde niciodată. Dacă e valoare...

— În rîndul cunoscătorilor fenomenului muzical ești foarte bine cîtat. Totuși, am impresia că unii colegi de breaslă te consideră o fire dificilă. Tu ce zici, ești o fire dificilă?

— Sînt o fire dificilă sau mai bine zis pot deveni atunci cînd sînt nevoit să colaborez cu oameni pe care nu pot să-i înțeleg. Exemple concrete pot să-ți dau eu duiumul. De pildă cînd e vorba de a face un concert. Nu se ia în serios această idee. Eu sînt plecat mai demult în străinătate. Acum sînt venit pentru o lună, dar nu cred că între timp s-au schimbat lucrurile. Organizatorii de concerte nu iau în serios partea artistică a spectacolului. Se fac prea multe compromisuri față de public cu așa-zisul play (cîntatul pe bandă, mai pe românește). Chiar și cînd se acceptă colaborarea cu o trupă nu se ia în serios problema sunetului, a echipamentului tehnic pe motivul banilor. Adevărat, în parte. N-am reușit să dau nici un spectacol în Buzău, orașul meu natal, din cauza asta. Și asta mă doare cel mai tare. Am auzit de multe ori spunîndu-se că sînt un tip ciudat. La început am fost descumpănit, dar am înțeles că acest calificativ e „unul pozitiv”. Asta nu înseamnă că sînt iubit sută la sută. Mai există și invidie. Și „ciudat”, de ce? Sînt un perfecționist prin

firea mea. Cînd făceam repetiție cu trupe nu mă lăsam pînă nu eram convins că sînt bine cîntate programul și partiturile. Mulți au crezut că sînt pretențios pentru vremurile de atunci. De fapt, nici acum nu m-am schimbat. De aici „Ciudățenia”. Mulți îmi spuneau: „Laurențiu, ce mai cauți pe aici. Du-te în străinătate”. Să știți că-l adevărat, ce spun. Eu simțeam că fac față „afară”, dar știam că locul meu e și în România...

— N-ai vrea să se creadă că realizăm un interviu didactic. Totuși ai dori să te rog să lași la o parte modestia sau stingheria, cum vrei s-o numești, și să ne-nțoarceam cu ani în urmă. Tu cum ai răzbit? Ca să te-ajut să-ncep, pot să-ți spun că un prieten comun, Gabi Radu, îmi spunea că la așa-zisele cîntări sau intruniri boeme din timpul anilor de liceu, tu stăteai întotdeauna într-un colț „mîngîind” grîful unei chitare...

— Poate că Gabi a văzut în mine un singuratic. N-ai vrea să mă laud, dar să știți că m-am considerat întotdeauna foarte bogat, dar în același timp și foarte sărac. Bogat, pentru că sînt și cred că Dumnezeu mi-a dat acest har, acest talent pentru muzică. Nu e meritul meu că sînt talentat și nimeni pe lume n-ar trebui să spună: „Ulte ce talentat și frumos sînt”. Bravo mie! Am înțeles că talentul meu e un dar pe care nu-l pot dezvolta. Deci știam că sînt bogat din acest punct de vedere. Sărac, pentru că nu aveam chitară, nu aveam pianul meu. De fapt nu-l am nici acum, dar sper că în curînd se va întîmpla minunea. Vioară am avut de la nașul meu. Am urmat liceul de muzică. Sărăcia a fost un motiv de îmbogățire pe plan spiritual. Îmi aduc bine aminte, și te rog să mă crezi, că eram întotdeauna ultimul care plecam din școală avînd întotdeauna discuții cu administrația care voia să dînsul să plece. Dar neavînd pian acasă apeleam cît mai mult la cel de la liceu. Și-apoi, după liceu, a urmat o perioadă foarte confuză. E mult de spus și greu de sintetizat. Familia a vrut să mă fac doctor, dar eu am vrut să dau la Conservator. Cînd am văzut că la vioară era un singur loc am renunțat. Îmi promisese cineva că îmi înlesnește susținerea unui examen pentru o orchestră simfonică din R.D.G. Dar m-am îmbolnăvit și am ratat această șansă. Totuși o șansă mare am avut pentru că am făcut armata la „Doina Armatei”. Studiam și acolo 8-10 ore de zi. Aia m-au poreclit în toate felurile, începînd cu „Păgănin”. Am cîntat muzică populară alături de Ilie Udilă, sub

bagheta lui Marin Cioacă, dar am evoluat și cu orchestra simfonică a lui Sergiu Eremia și Dinu Stelian, adevărați muzicieni. După armată m-am angajat un an la proiectări la FUM (Fabrica de Utilaj) Meta-

să mă acompanieze... Am rămas foarte buni prieteni. M-am întors la naveta Ploiești — Buzău. Îmi doream o trupă cu care să „cînt”. Șansa mi s-a ivit cu prilejul unui spectacol la „Sindicat” în Buzău, cînd, fi-

tră sau mai multe orchestre de diferite genuri muzicale. Eu mă mindreș că am, cîntat și într-o orchestră de muzică populară dar și într-una simfonică, și jazz dar și estradă. Ascultînd diverse piese la radio îmi dau seama că unul dintre cei care compun n-au cîntat în viața lor într-o formație sau sînt ignoranți în materie de muzică sau nu o înțeleg. Chiar și acum, cînd mulți au la dispoziție un echipament ultrasofisticat nu se desprinde vreo bănuială că ar fi învățat cum se scrie pentru o orchestră, de orice gen. Eu nu vreau să pretind că știu perfect instrumentele muzicale, dar pretind că mă străduiesc, că mă preocupă, că ascult muzica și cînt într-o formație, chiar dacă am apărut la Televiziune singur. Toată ziua studiez. Apariția TV în postura de polinstrumentist a fost o întîmplare. Eu, fiind la început, nu aveam cunoștințe foarte multe în lumea muzicanților buni din București, iar plesă „Ultă tristețea” trebuia înregistrată în timp record. Neavînd deci la cîine să spelez am fost nevoit să mă descurc singur, în afara de toba la care a evoluat Dani Constanțin. Ideea a fost a lui Titus Munteanu, nu-mi aparține...

— Te-ai simțit vreodată dez-

nădădușit? — Tot timpul m-am simțit așa! Eu cred că deznădejdea și speranța, în ceea ce mă privește, au mers mîna în mîna. Deznădădușit sînt și acum. Dar și optimist. Paradoxal. Deznădădușit, pentru situația generală de la noi. Nu vreau să fac politică, dar oricum te situezi pe anumite poziții. Optimist, pentru că o dată n-ai încotro, dacă nu sperii ești terminat, și o dată pentru că sînt că am motive să sper...

— Despre prietenii tăi buzoieni, despre viața muzicală a Buzăului, despre împliniri și neîmpliniri, despre cît ar fi putut și alții reuși în muzică, ce ne-ai putea spune?

— Buzăul, la un moment dat reprezenta un centru cultural de referință în România. Vorbesec foarte serios. Aveam o orchestră simfonică mare formată din elevi ai Liceului de muzică, din profesori, doctori, avocați care cîntau foarte bine. Nici mie nu-mi vine să cred cînd mi-aduc aminte. Am făcut și turnee în străinătate. Dirijor era Tiberiu Tănase. Foarte bun. Existau și multe trupe rock. Era o viață culturală foarte intensă. Se întîmpla ceva în Buzău. Toți prietenii mei artiști, din țară, îmi spuneau acest lucru. Deci exista o tradiție. Și cred că încă mai moacă...

— Despre colegii tăi buzoieni... — Trist e că oamenii de aici nu s-au realizat pe măsura valorii lor. E greu să fac eu aprecieri. Normal că a depins și de ei, că fiecare are caracterul și ambiția lui, dar motivul principal a fost situația deșurajantă din acea perioadă. Eu am avut o șansă. În '85 am plecat în străinătate, ceea ce înseamnă pe-atunci o raritate.

— Altfel...

— Altfel m-aș fi plafonat. M-aș fi dus în jos. „Afară” am acumulat foarte mult. Am cîntat pe scene foarte mari, nu numai în cluburi și restaurante. A fost o experiență de care aveam nevoie. Acum lucrez la un disc în limba engleză, pentru care am scris mult. Pot să afirm cu siguranță că nu m-am plafonat. Dar să știți că e foarte greu. Toți cei care au evoluat afară ar trebui să spună cîștit în interviurile care le dau cum e într-adevăr cu cîntatul acolo, cît trebuie să muncești. Ulte, eu m-am întors din Olanda foarte bolnav și nici acum cînd trebuie să plec iar nu mă simt bine...

A consemnat
ADRIAN FETECAU,
Buzău, 1992

— Va urma —



lurgie Buzău — n.rep.). Ușor, ușor, mi-am dat seama că deși iubesc mult muzica clasică nu e viitorul meu. Marcela Timirăș mi-a întins o mîna și m-a chemat la Teatrul din Ploiești. A urmat altă perioadă interesantă. Eram încîntat că puteam scrie pentru o orchestră de jazz și că... aveam un pian mare „Petrol” la care cîntam de dimineață pînă seara. Compuneam mult, exersam mult. În vara lui '81 am ajuns la mare pentru a-mi căuta un angajament. În acea perioadă „Progresiv-ul” din Timișoara căuta un chitarist. M-am prezentat și după ce Loti Herdina m-a ascultat mi-a spus că „tu trebuie să ai formația ta. Eu am nevoie de un tip care

ind prezent în culise, am făcut ad-hoc un „jam-session” cu cîțiva prieteni pe care venisem să-l salut. Ion Mustăță care a asistat la scenă și care era „staroșele” spectacolului mi-a propus să merg cu ei în turneu. Astfel am pătruns în trupa „Litoral” cu care am bătut toată țara. La scurt timp am lansat primul meu mare succes „Ultă tristețea”.

— Pieseile tale mai cunoscute, puține din păcate, difuzate sporadic la radio și TV sînt total orchestrate de tine. Cum ai ajuns să te apropii de toate instrumentele?

— Apropierea de instrumente cred că se face în special cînd faci parte și cînti într-o orches-



LAURENȚIU CAZAN ȘI RADU GHEORGHE

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

TUFF. Grup format în 1986 la Phoenix, Arizona. Componen-
ta: Stevie Rachelle (solist vo-
cal), Jorge De-Saint (chitară),
Todd Chase (bas), Michael Lean
(tobe). Pop-metal cu tenie Poi-
son. Album recent: „What Co-
mes Around Goes Around”
(1991). Producător este Howard
Benson și conține hit-uri ca
„Ruck a Pit Bridge”, „All New
Generation” și balada „So Many
Seasons” (scrisă de Stevie pen-



tru tatăl și fratele său, care au
murit când era el mic).

TYKETTO. S-au format în
1987 la New York. Componen-
ta: Danny Vaughn (vocal, chitară),
Brooke St. James (chitară,
voce), Jimi Kennedy (bas, voce).
Inițial au avut și un keyboard-
player în persoana lui Jimmy
Dilella care a și compus câteva
piese de pe albumul de debut.
La mixer a lucrat Richie Zito
(a colaborat cu Cheap Trick).
Băieții își definesc stilul drept
hard rock pur. Se declară in-
fluențați de Led Zeppelin, Ae-
rosmith, Van Halen, George
Lynch și Steve Vai. Specialiștii
consideră că ar fi mai curînd
aproșiți de Journey și Foreign-
er. Să menționăm că Vaughn
a cîntat cu Waysted. Album
1991: „Don't Come Easy”.

THUNDER. În dicționare a-
par două trupe cu acest nume.
Unul a activat în Statele Uni-
te avînd două albume, „Thun-
der” în 1980, albul „Head Pho-
nes For Cows” în 1981. Radio-
rock melodios, un fel de incru-

cișare dintre Foreigner și REO
Speedwagon. Componen-
ta: John Porter McMeans (vocal), Mo
West (chitară), Denny Henson
(keyboards), Chopper Anderson
(bas) și Tris Imboden (tobe).
Cealaltă formație s-a născut a-
bia în 1989 și are componen-
ta: Danny Bowes (solist vocal),
Luke Morley (chitară), Gary
„Harry” James (tobe). Sînt toți
din Terraplane. Alături de ei
au venit Ben Matthews (chitară
ritmică și keyboards) și Mark
„Snake” Luckhurst (bas). Au
pătruns în Top 40 cu al doilea
single „Dirty Love” iar albumul
„Back Street Symphony” pro-
dus de Andy Taylor (ex Duran
Duran) s-a bucurat de o fru-
moasă primire. Au făcut pri-
mele turnee britanice avînd în
deschidere „speranțele” de la
Jagged Edge. La Festivalul
Donnington au fost considerați
revelația momentului, deși au
cîntat în deschidere. „Datorită
celor de la Guns N'Roses pro-
ducătorii au înțeles că există și
această muzică, și-au schimbat
atitudinea față de noi toți. În
Anglia au fost mereu trupe
foarte bune, dar nu li s-a dat
șansa să se exprime” — afirmă
Bowes. „Am crescut cu muzica
celor de la Free, Bad Company,

The Who, Led Zeppelin, The
Rolling Stones. E normal că
ne-au influențat”.

TYGERS OF PAN TANG.
Grup britanic format în 1978,
considerat precursor al curentu-
lui NWOBHM din 1980. Albumul
de debut, „Wild Cat” a ajuns
în Top 20. Pe următorul,
„Spellbound” din 1991 a apărut
și John Sykes și un vo-
calist nou, Jon Deverill (l-a în-
locuit pe Jess Cox). Alte schim-
bări în echipă și dezinteresul
manifestat de industrie față de
noul curent (cu excepția celor
mari, Iron Maiden și Def Lep-
pard) n-au picat bine pentru al
treilea volum, Crazy Nights.
Cel care a urmat, „The Cage”
(1982) este totuși cîtat drept cel
mai valoros. S-au despărțit, iar
recom o culegere de New Wave
Of British Heavy Metal a atras
atenția fanilor asupra acestei
trupe care merita mai mult din
partea lor.

ANDREI EUGEN



THUNDER STORM STRIKES

ENYA

Fața sclipitoare a lunii

Inchideți ochii, rupeți pentru
o clipă legăturile cu lumea ex-
terioară și lăsați-vă legănați de
muzica albumului „Shepherd
Moons”, departe de mulțimea
nebulă, tot mai departe, pînă
acolo unde puteți admira inele-
le lui Saturn prin hublourile
sondei Voyager. Din aceste ima-
gini s-au inspirat atât Enya, cînd
a compus muzica pentru „Shep-
herd Moons”, cit și autorul tex-
telor noului album, Roma Ryan.
„Lunile păstorului” din titlu nu
sînt altceva decît doi sateliți
botezați 1980 S 26 și 1980 S 27
(după anul cînd au fost desco-
perți), care mai sînt poreclii,
datorită formei lor, și „ciinii
păstorului”.

Să ne întoarcem însă la conti-
nutul albumului, alit de sim-
plu în dezarmanta lui frumu-
sețe. Clapele pianului joacă un
rol fundamental, încadrate de
vocea Enyei, mereu învăluitoare
ca o incantație, și scufundate
în aranjamente rafinate, uneori
chiar prețioase, dar întotdeauna
precise. În sfîrșit, efectele spe-
ciale (cum ar fi zgomotul că-
derii de apă în „Evacuarea”) fac
să sporească valoarea alcă-
tuirii sonore, transformînd „Shep-
herd Moons” într-un disc cu
contururi celeste, de o înfinită
savoare. Ceea ce reprezintă
principala caracteristică a Enyei
este amestecul de forță și sfîo-
să slăbiciune ce se cere neapă-
rat ocrotită. Este vorba de o
anume siguranță feminină în
care ambele componente au în-
semnătatea lor, într-un model
niciodată învechit, de a cărui
fascinație nu poți scăpa, dar in-
tructivă repetitiv, cu un par-
fum de lucru deja vă. La sfîr-
șit, piesele se aseamănă — „Ori-
noco Flows” cu „Caribbean
Blue”, „Books of Days” cu
„Lothlorien” și așa mai departe.
Fidelitate și coerență a unui
stereotip ce ar fi meritat poate
o soartă mai bună, lăsînd loc
totuși unor transgresiuni, unor
acte de mare forță muzicală.
„Shepherd Moons” se arată ast-
fel ca o operă perfectă a unui
maestru sticlă din Murano.

„Pentru mine, a fi artistă re-
prezintă posibilitatea concretă
de a fugi de realitate, de a mă



fice exacte avînd un rol secun-
dar”.

Enya se îmbracă sobru, de
multe ori în negru; micuță și
fragilă, aparent expusă tuturor
intemperțiilor vieții; suride ti-
midă, vorbește cu un firicel de
voce, încercînd să-și exemplifice
cu maximă claritate concepția
despre artă: „Muzica reflectă
aproape întotdeauna caracterul
meu, felul meu de a fi, destul
de retras și timid, chiar dacă
nu sînt întotdeauna așa. Mi se
întîmplă să fiu melancolică, să
alternez neașteptate schimbări
de replici umoristice cu izbucniri
de minie sau uneori să simt că
umplu o încăpere doar prin sim-
pla mea prezență. Ca toți cei-
lalți oameni, de altfel”.



îndepărta de ritualurile coti-
diene, pentru a mă regăsi pe
mine însămi pe o insulă unde
nu mă tulbură nimeni”, afirmă
Enya, după care adaugă: „Ast-
fel se nasc înții diferite scheme
melodice (orînduite de tinăra
muziciană irlandeză ce cîntă la
toate instrumentele), care ca-
pătă un contur tot mai precis,
în vreme ce Roma Ryan compu-
ne textele pornind de la emo-
țiile și senzațiile pe care res-
pectiva melodie i le stîrnește.
Inspirîndu-se din locuri reale
sau imaginare, referirile geogra-

Se spune că succesul rapid al
piesei „Orinoco Flows” a găsit-o
nepregătită, luînd-o prin sur-

prindere. Ea însă nu e de acord
și se justifică astfel: „Nu că aș
fi fost sigură de succesul acestei
piese, dar cînd s-a împlinit să
între în top, eram prinsă cu
acțiunile promoționale pentru
primul album și nu aveam timp
să mă gîndesc la nimic altceva.
Faptul că „Orinoco Flows” a
intrat într-o clasificare impor-
tantă mi-a dat curaj în conti-
nuare și încredere în viitor, ba
a contat și ea experiență pen-
tru înregistrarea discurilor ur-
mătoare. Natural, în jurul meu
se manifestă presiuni de tot fel-
ul, în primul rînd pentru că
am hotărît să mă izolez și mai
mult de trecut și de lumea ex-
terioară. Cînd compun nu mi
îngădui să fiu deranjată pen-
tru că atunci adio concentrare”.

Și cînd spune că se izolează,
apoi o face cu strășnicie. Nu
ascultă muzică de nici un fel,
pentru că refuză să se lase in-
fluențată cînd compune. Nu în-
tîlnește lume multă, nu participă
la distracții. Dimpotrivă, cînd
discul e gata, încearcă să nu fie
ea în centrul atenției, să apară
pe copertă sau ca protagonistă a
videoclipurilor.

Despre preferințele muzicale
și posibilele lor influențe asu-
pra propriului stil are păreri
ferme: „Îi cunosc și îi admir pe
cei de la „Dubliners” sau
„Chieftainers”, dar nu le-am ur-
mat linia niciodată. În general,
remarc și la noi o revenire la
dimensiunea solistică. Nu mă
sînt „urmasă” a vreunui gen
practicat în Irlanda, chiar dacă
unele formații îmi plac foarte
tare. Din contactul cu lumea
muzicală și cea a show-busi-
ness-ului este de reținut în ceea
ce mă privește doar existența
unei faze tranzitorii, încheiată
prin întîlnirea cu Ricky Ryan
(de atunci, producător-manager
al cîntăreței, dar, mai a-
les soțul ei). Am susținut
multe concerte într-o vreme, dar
nu scoteam discuri. În 1984 am
compus câteva piese instrumen-
tale, iar în anul următor am
înregistrat pentru BBC. Ime-
diat după aceea am început în-
registrarea discului care a fost
un prim succes — „Watermark”.
Atît Roma (textierul), cit și
Nick (soțul și managerul) s-au
luptat mult să mă convingă să
și cînt melodile, mai ales că
pe atunci refuzam categoric”.

Este, fără îndoială, și meri-
tul celor doi Ryan că Enya a
ajuns în vîrf. Pentru că cei trei
reprezintă o veritabilă echipă ce
luptă ca tinăra irlandeză să se
mențină printre stelele de primă
mărime.

Traducere și adaptare
GH. CALIN

Abonamente pentru iunie

Nu știm cît vom mai staționa la prețul de 15 lei, dar e bine
să vă grăbiți cu cei 60 de lei necesari expediției la domici-
liu a celor 4 numere din luna iunie. Mandatul poștal îl aș-
teptăm pe numele Orlanda Deladi, pe adresa redacției, cu
numele vostru și adresa scrise cu litere de tipar. Data
limită: 15 mai.

răspundem dacă sintem în stare

ANNA CARLUCCI (Rm. Sărat). Mai întâi să-ți spun că deși era liber în această perioadă, Toto Cutugno n-a fost abordat pentru București '92. Piese de pe „Non e facile essere uomini” editat de casa EMI în 1991 sînt: „Quelli come noi, Voglio che tu sai, Ocio, Quelle sere, Fino all'ultimo, C'è la Rai, Stasera parliamo di donne, Week end in città, L'amore e...”, „Un vecchio appena nato, Che donna, Come e difficile essere uomini”. Că s-a găsit în București dar nu cea originală. Pentru orice eventualitate anunț aici existența FAN-CLUBULUI TOTO CUTUGNO la adresa ta: str. Constantin Brîncoveanu nr. 62, cod 5250, județul Buzău. Despre idolul tău deținem un material interesant cu o serie de fotografii și sperăm să-ți vină curînd rîndul. **DENISE** (București). Să nu mai fii supărată pe întîrzierea răspunsurilor dar dacă avem aceleași păreri ce rost mai avea să le relai? Toți sîntem afectați de amnezia Televiziunii privind concertul de pe Wembley. Dacă tot ai trecut pe la redacție, puteai obține și numerele care-ți lipsesc. În general e

bine să citești tot pentru a-ți da seama că eviți cit pot să mă repet. **LUCIA CIPRIAN** (Pitești). Regret că ești supărată pe mine pentru că interviul cu Horia Moculescu nu s-a făcut. Totuși este printre compozitorii (foarte puțini la număr) care au avut parte de scurte interviuri și fotografii în P.R. & S. Voi încerca să-l abordez, dacă nu cumva e și el supărat pe mine! **Adrian Daminescu** n-a mai venit la emisiune deși l-am tot invitat. Ba am și insistat deși nu-i normal, avînd în vedere rolul de intermediar, dintre voi și artiști, pe care-l îndeplinim noi, realizatorii. Melodiile lui Jacques Brel le poți obține doar venînd în București, unde știu o sursă. **VICTOR MIHALACHE** (Pitești). Materialul era bun, dar după cum ai văzut și noi aveam un interviu cu Laura Stoica. Poți interveni cu alte încercări. Ca actor te descurci foarte bine în jurnalistică. **GEORGE POPESCU** (Buzău). Poți colabora cu Gălbioara oriunde. Prețul va crește, probabil, fără voia noastră, „mulțumită” celor care „rează”

mereu costul hîrtiei. N-am nici un motiv să fiu optimist în această direcție, dar datorită vouă nu vom renunța! **GHEORGE MANEA** (Onesti). Sper că te-ai bucurat pentru articolul surpriză despre Freddie. Melodia la care te referi se intitulează *Bensonhurst Blues* și este cîntată de *Oscar Benton* (în filmul *Afacerea Pigot* apare alături de des. Incit e imposibil să o uiți). Ideea unui grupaj cu melodii din filme nu-i rea dar nici nouă. O vom încerca într-o ediție a V.N.D. Un show de noaptea gen V.N.D. la TV n-ar fi o problemă din punctul nostru de vedere. Cei de acolo însă au o alergie vizibilă față de noi, așa că sugestia o ținem pentru milenii III. Ne bucură că tot mai multe emisiuni „împrumută” idei de la noi, ceea ce înseamnă că rețeta nu-i tocmai rea. Mă refer mai curînd la radio acum. De ce să cauți soluții originale dacă ți le oferă cineva pe tavă? Dacă vei insista intrăm și-n amănunte. **RĂZVAN TEODOREANU** (București). Am neglijat puțin vedetele muzicii pop, rap, house. Am să-ți spun un secret. Revistele cele mai seri-

oase nu se prea ocupă de ele, iar cele în care apar totuși nume importante le-am folosit ca știri ori ca scurte portrete. Rockul are o arie mult mai vastă de publicare în lume. Pe cît posibil căutăm să echilibrăm raportul între genuri dar nu se poate în fiecare număr. Pagina lunară pentru calendar a fost cerută de mulți cititori. Pentru finalul de an pregătim o broșură (nu îndrăznesc să-i spun revistă color) cu toate zilele de naștere pe care le deținem. Așteptăm să le primim și pe ale artiștilor noștri care se cam jenează. Posterele din Bravo (și nu numai) devin premii la diferite concursuri organizate de revistă. Regret că nu ți le pot oferi, dar vom mări rata ghicitorilor și cine știe... **ANDA BLAUDU** (Brașov). N-am aflat pînă-n prezent dacă *George Michael* are sau nu SIDA. Sper să nu-l n-ai fi nevoie să apelezi la doamna de la ziare dacă te-ai a-bona. E foarte simplu. Texte din repertoriul Queen ne folosesc. **BOGDAN VALERIU NAFORNITA** (Huși). Am primit propunerea ta pentru un nou concurs cu titluri (de astă dată) din repertoriul *Depêche Mode*. Așteptăm finalul celui cu „Fată dragă” (în numărul viitor) și trecem la fapte. **EDUARD GABRIEL PE-NEȘ** (București). Selecția muzicii pentru programele TV este făcută uneori bine, alteori aiurea. Dacă mi-o spui mie nu ajută la nimic. Tot lor va trebui să le scrii. E adevărat că s-au călît cu criticele primite. Dan Andrei Aldea nu dorește să revină în țară. O duce relativ bine în Germania, se ocupă de înregistrări, inventează tot felul de instrumente sofisticate și refuză interviurile. Asta nu înseamnă

că am renunțat. Cu ajutorul lui Vali Sterian (au conversat la telefon de cîteva ori) voi obține cîteva amănunte în plus. Ion Olteanu Band există în Suedia iar dacă Nuțu se ține de cuvînt vom avea înregistrări de studio sau chiar un single pînă la toamnă. Deocamdată valorosul chitarist vizitează America Latină. Toată stîmă pentru tatăl tău care a scris cartea „Un cîntec ucis” (pe care am zărit-o doar la Tele-Club). *Wishbone Ash* este o trupă de rock progresiv formată în 1969 la Torquay în Anglia de către frații Glen (chitară solo) și Martin Turner (bas și voce), bateristul Steve Upton cărora li s-au alăturat mai tîrziu Andy Powell și Ted Turner. Formula cu doi chitariști - solo era unică la vremea aceea. *Discul Wishbone Ash* s-a înregistrat în 1970 după turnee îndelungi. Impresar era viitorul Po-lice, Svengali Miles Copeland. *Pilgrimage* (1971) a ajuns în top 15 iar în același an Ted a participat ca session-man la înregistrarea lui Imagine alături de John Lennon. *Argus* (1972) i-a adus la un punct maximal, atît creativ cît și comercial. *Wishbone Four* i-a dezamăgit pe fani dar și așa a intrat în Top 50 din Statele Unite. Ted s-a consacrat religiei după dublul *Live Dates* (1973) fiind înlocuit cu Laurie Wisefield (ex Home). Ultimul album care a pătruns în Top 20 din Marea Britanie a apărut în 1974 (*There's The Rub*). *Locked In* a apărut în 1976 iar grupul s-a stabilit în Statele Unite. *New England* (1976) a fost cel mai bun L.P. după *Argus*, deși nu s-a bucurat de performanțe comerciale. Dezamăgiri au fost cotate: *Front Page News* (77), *No Smoke Without Fire* (78), *Just Testing* (79). Martin Turner s-a consacrat producției muzicale, basistul John Wetton (fost King Crimson, Family) a apărut pe *Number The Brave* (81), Trevor Bolder (fost la Bowie și Uriah Heep) a figurat pe *Twin Barrels Burning* (1982). Ambele albume au fost produse de Nigel Gray (ex-Police). A venit apoi Mervyn Spence de la Trapeze. *Pe Raw To The Bone* din 1985 reamintea cele două chitări de la debut cu sound lîr înconfundabil. Un disc instrumental în 1988, *Nouveau Cais*, a fost cîntat printre cele mai bune din seria *No Speak* a albumelor „new age rock”. Într-o altă sur-să grupul este anunțat ca formă ceva mai stabilă (după toate mișcările semnalate) cu *Andy Powell* la chitară, *Laurie Wisefield* (chitară), *Trevor Bolder* (bas) și *Steve Upton* (tobe). O scurtă perioadă a cîntat cu el și *Claire Hamill* dar n-a participat la înregistrări de studio. Ermetismul unor lucrări nu-i împiedică pe cei de la *Wishbone Ash* să figureze la loc de cinste în istoria rock-ului. Valențele instrumentistilor și creativitatea lor nu poate fi descoperită decît prin audiții atente. Casete cu ei se găsesc mai greu, dar poate dai de vreun colecționar!

ANDREI PARTOȘ

IDEI • OPINII

Am citit și articolul semnat de Daniel Teodorescu și pe cel semnat de Cristian Timpușiu, așa că... Stimate domnule Timpușiu, cred că nu ai citit prea atent articolul „Minirockerii”. Acolo scria clar: „Omul căruia, în timp ce asculta Generic, Albatros sau cine știe ce muzică comercială, i-a căzut în mînă o casetă cu metale dure, iar după cîteva luni de la audierea acesteia s-a autointitulat rocker, se numește 'minirocker'”. Și nu poți tăgădui că nu există o grămadă de asemenea specimene. După cum chiar tu ai afirmat „primele tale iubiri au fost Led Zeppelin, Black Sabbath etc.” și nu Generic sau Albatros. Articolul lui Daniel Teodorescu s-a adresat celor care de la Albatros au ajuns la Obituary și nu celor care de la Zeppelin au ajuns la Obituary sau Morgoth. Deci nu consider că ai făcut parte din așa numiți „minirockeri”. Dar dacă tu pui Albatrosul alături de Joplin sau Yes, atunci e „erunt”, domnul meu! Eu, personal, sînt de aceeași părere cu D.T. Și încă o chestie. Cînturî între rockeri și disco-mani am mai auzit, dar în rockeri de stiluri diferite, mai rar. La urma urmei tot rockeri sîntem și cred că asemenea dis-pu-te nu ar trebui să mai apară. Cam atît am avut de spus. Te rog să nu-mi iei în nume de rău intervenția și, în încheiere, în loc de o injură să-ți adresez un sfat: mai citește încă o dată articolul „Minirockerii” cu ceva mai multă atenție!

ORLANDA DELADI

IOANA BRIGLE

ADELA GAVRILĂ (Șos. București, bl. 125, sc. D, et. 3, ap. 19, Loc. Tîndărei, jud. Iași). Sînt fan al formației AC/DC. Am 18 ani neîmpliniți, sînt saten-roscaț, simpatică. Desigur, am și alte preferințe și a-nume: Metallica, Mötley Crüe, Guns N'Roses, Skid Row, Sepultura, Slayer și Iris. **ADINA TARTA** (str. Stejarului, bl. C 13, ap. 30, nr. 18, sc. 2, et. 2, loca-litatea Gherla, jud. Cluj, cod 3475). „Caut numărul 11 (58) al revistei P.R. & S.”. **ADRIAN IAN-CU** (Aleca Streului nr. 3, bl. 136, sc. C, ap. 35, Ploiești, jud. Prahova, cod 2009). „Aș dori să cunosc cit mai mulți tineri care sînt albi a ceeași preferințe cu mine: Jean Michel Jarre, Vangelis, Michael Jackson, din domeniul muzicii, și Sylvester Sta-

scrisori. Despre mine, ce să spun? Sînt o rockeriță înflăcă-rată. Sînt fan al formației AC/DC. Am 18 ani neîmpliniți, sînt saten-roscaț, simpatică. Desigur, am și alte preferințe și a-nume: Metallica, Mötley Crüe, Guns N'Roses, Skid Row, Sepultura, Slayer și Iris. **ADINA TARTA** (str. Stejarului, bl. C 13, ap. 30, nr. 18, sc. 2, et. 2, loca-litatea Gherla, jud. Cluj, cod 3475). „Caut numărul 11 (58) al revistei P.R. & S.”. **ADRIAN IAN-CU** (Aleca Streului nr. 3, bl. 136, sc. C, ap. 35, Ploiești, jud. Prahova, cod 2009). „Aș dori să cunosc cit mai mulți tineri care sînt albi a ceeași preferințe cu mine: Jean Michel Jarre, Vangelis, Michael Jackson, din domeniul muzicii, și Sylvester Sta-

buneala” lor — informații și fotografii, deoarece eu sînt in-copător în această lume... „pro-fesionistă”. Aștept și versurile unor piese. **FLORIN TOD** (str. Libertății nr. 1, bl. Cl, ap. 15, Brad, jud. Hunedoara, cod. 2775). „În februarie am împlinit 15 primăveri, am 1,72 m. și 60 kg. Am ochi căprui, păr șaten. Nu am plece cu toate că-mi place muzica heavy. Temele pe care aș vrea să corespundez: muzică, sport și eventual filme. Cu toate că nu mă consider un fan autentic îmi plac: Guns N'Roses, Alice Cooper, Skid Row, Metallica, dar ascult și Roxette, Timmy T. și Sandra. Țin cu formația Steaua. Actorul meu preferat este Arnold Schwarzenegger. **AURA** (str. Muncii nr. 2, bl. 117,

INTERMEDIUM PRIETENII

lone și Jean Claude Van Damme, din domeniul filmului. Ofer textele a 160 de melodii străine și doresc să obțin „Still Loving You” — Scorpions și „You Make Me Feel” — „Bonfire Purple Rain” — Prin-ce. **SIMONA LUIZA IONASCU** (Str. G-rai. Milea 2, bl. IV, sc. F, et. 1, ap. 94, Birlad, jud. Vaslui, cod 6400). „Sînt blondă cu ochi verzi, inima-n stînga și am și 2 picioare. Dacă vî interesează dau din urechi și dacă nu vî interesează eu tot pot să le mîsc. Am două mari pasiuni: literatura (G. Bacovia, I. Minulescu, N. Stănescu, Cella Serghii M. Eliade) și muzica (Metallica, Slayer, Judas Priest, Sepultura, Obituary, Kreator, Bonfire). Îmi plac și filosofia, călătoriile, sportul și corespundența. Nu suport oamenii fără pasiuni, fără maniere și fără prieteni și nici prostii cu pretenții. De credeți că imi semănăți scrieți-mi”. **JON JORDAN JR.** (Str. Dreptății nr. 6, bl. O4, sc. D, ap. 179, sect. 6, București, cod 7000). „Am 16 ani. Aș vrea să-mi fac cit mai mulți prieteni în țară care să fie fani ai celor 5 minunați băieți de la N.K.O.T.B. Nu-mi displac nici Mariah Carey, Marky Mark, Depêche Mode, U.B. 40, Sepultura, Boy George, Prince, Vanilla Ice. **GABRIEL** (Str. Bogdan Vodă bl. 8/22, Sighet, jud. Maramureș, cod. 4925). „Dacă totuși sînt atîtea fete „înebrunite” după Michael Jackson, să-mi trimiță și mie puțin din „ne-

sc. A, ap. 8, Urziceni, Ia-lonița, cod 8230). „Am 16 ani și sînt născută în zodia „Gemeni”. Iubesc foarte mult muzica și sportul. Sînt îndrăgostită de formația AC/DC și în special de Brian Johnson. Doresc să corespundez cu adevărații fani ai acestei formații. Dețin discografia completă de la debut și pînă în prezent. Pe cei care posedă un poster original cu AC/DC, precum și textele pieselor de pe albumul „The Razor's Edge”, îi rog să-mi scrie. Ascult cu plăcere și Jean Michel Jarre, Skid Row, Compact, Queen. M-ar interesa și postere cu mai sus menționații”. **MIHAELA și RĂZVAN MOLDOVEANU** (str. Rîmnicu Sărat nr. 18, bl. 16, sc. 2, ap. 75, sect. 3, București). Dacă doriți să ne vizitați la redacție, telefonați-mi și vî voi explica pe unde să veniți. Numărul de telefon este 15 02 00, int. 886. Și acum cîteva date despre voi: **MIHAELA**: „Am 13 ani, sînt blondă. Formația mea preferată este The Beatles. Aș dori să corespundez cu fanii acestei formații, de preferință din București. Îmi plac și Metallica, Skid Row și Guns N'Roses”. **RĂZVAN**: „Eu am 17 ani, 1,75 m, păr șaten. Sînt fan Metallica. Pot să-mi scrie tineri din toată țara. Caut versurile albumelor „Killer All” și „Master Of Puppets”. Ofer versurile albumelor „And Justice For All” și „Metallica 91”. A-tept un semn de viață”. **MIRU-**

BEATLES



legendă și adevăr

George Harrison, descinzând dintr-o limuzină, era pentru hippy ca un Isus coborât pe Pământ. Puștimea i-a făcut loc să treacă printre rinduri ca printre valuri. La primul colț după Hight-Ashbury, George și compania i-au întâlnit pe Hells Angel (Ingerul Iadului) pe numele său Frisco Pete, un tip uriaș, tatuat pe tot corpul, îmbrăcat într-o jachetă fără minci, cu un cap de mort și două oase încrucișate pe spate. L.S.D.-ul îl făcea pe Frisco să arate mai robust decât era. Apropiindu-se, George s-a speriat, dar ulterior s-a dovedit că urlașul nu voia decât să dea mină cu el, idolul său, ca toți ceilalți de altfel. Relaxat că nu i se va face rău, George l-a invitat la Londra, invitație pe care o va regreta cumplit ulterior.

Au ajuns apoi în Golden Gate Park, un alt gen de lăcaș al mișcării hippy, unde s-a zvonit urgent cine venise, iar George s-a trezit cu o chitară în mână. A refuzat să cînte, dar mulțimea a început să scandeze: „Cîntă, cîntă, cîntă!” George i-a aruncat o privire disperată și nenorocită lui Pattie, înainte să atingă corzile, dar chitara părea în minile lui ca

o bucată de brînză topită. L.S.D.-ul lucra. A încercat să cînte, fără a reuși. „Baby You're a Rich Man” și tot dădea chitara înapoi către cei care formaseră un cerc în jurul său, scuizindu-se repetat. Cercul se tot strîngea și englezii nu reușeau încă să facă o breșă în el pentru a se întoarce la mașină. Amenințarea devenise serioasă din partea hippy-ilor și pe măsură ce reușeau să se îndepărteze pericolul creștea. Abia au reușit să se urce nevătași în mașină.

Scirbit de ce văzuse la San Francisco, George hotărâște să renunțe la drog, realizînd că L.S.D.-ul nu este cheia, ci doar un stimulent care îl făcea să creadă că poate ajunge unde voia. I-a spus lui John, dar acesta a dat din umeri și i-a spus: „Mie nu-mi face nici un rău, așa că voi continua o vreme să mă droghez”.

Peter Brown relatează: „Era greu de spus cît din nebunia lor era indusă de drog sau cît era capriciu, toamnă, excentricitate. În acea vară, telefonul particular al Beatles-ilor din biroul meu a sunat la un moment dat. Era John care îmi comunica faptul că Beatles-ii se vor muta din Anglia. Ideea îi venise cu o noapte înainte în studio, cînd Magic Alex asista la repetiție. Băieții vorbeau de cît de sătui erau de publicitatea și notorietatea de care se bucurau și cît de incomod le era să trăiască la Londra. John a sugerat să-și creeze un mic regat al lor, ca o insulă izolată. Pe această insulă și-ar putea construi case frumoase și cel mai bun studio pe care banii îl puteau plăti și chiar o școală în care Julian și copiii lui Bob Dylan, invitat de ei să locuiască acolo, ar putea învăța. Alex a simțit că e momentul să intervină și să spună că pe Coastele Greciei erau o mulțime de insule care puteau fi cumpărate la un preț derizoriu. A doua zi i-au trimis pe Alex și pe Alistair Taylor, care devenise manager și se ocupa



de corul pentru înregistrări, în Grecia pentru a găsi o insulă. Alex a telefonat după două zile spunînd că găsise locul creat de Dumnezeu pentru Beatles. Se afla la vreo 25 mile de țărm în Marea Egee, avea cam 100 de acri, cu patru plaje și împrejur cinci insule satelit. Pe insula principală exista o bună plantație de măslini, care prin recoltă ar fi recuperat în vreo șapte ani toate cheltuielile. Această pomană de preț însemna 90.000 £. Beatles-ii au fost de acord să plece imediat în Grecia.

Ceea ce omisese Alex să le spună băieților era că în 1967 Grecia se afla sub tutela aproape celui mai opresiv regim militar din lume, care interzisese parul lung și muzica rock, iar formațiile de rock-and-roll erau privite cu aceeași suspiciune ca și hippies americani cu păr lung, care traficați bazeis pe ruta Istanbul via Atena. Cu siguranță că dacă vreunul din băieți ar fi dus cu ei droguri ar fi fost imediat depistat de autoritățile vamale ale aeroportului.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘECARU



MICHAEL JACKSON

În 1982, în timp ce un dublu-album semnat „The Jacksons” și înregistrat în diverse concerte ce avuseseră loc de-a lungul și de-a latul Statelor Unite („The Jacksons Live”) se vindea foarte bine, Michael anunță că nu va mai concerta niciodată. Intră în studio alături de Quincy Jones și prietenii săi și citeva luni mai târziu, va scoate un album ce se va vinde în numai puțin de 40 de milioane de exemplare și va face din el cel mai mare star al anilor '80: „Thriller”.

Urmînd o logică „americană”, cele trei săptămîni necesare pentru a pregăti albumul „Off

The Wall” vor deveni trei luni pentru „Thriller” (iar pentru „Bad” trei ani, dar aceasta e o altă poveste). „Off The Wall”, avusese un mare succes la ora apariției lui, 6 milioane de discuri vindute fiind o cifră astronomică pentru perioada aceea. Michael și muzicienii săi au lucrat de această dată cu o dorință „sălbatică” de a reedita performanța. Ndugu Chandler, bateristul trupei, își amintește: „Obiectivul era clar, vroiam să vindem 10 milioane!”.

Pentru noul album, Quincy Jones a adunat numai celebriități. Inginerul Bruce Swedien, care inventase trei efecte sonore total inedite, Paul McCartney (el și Michael vor înregis-

tra fiecare pe albumul celui-lalt) și bineînțeles pe cei mai prestigioși „rechini” de studio din Los Angeles, băieții din grupul Toto. Cei de la Toto își făcuseră acenția cu Steely Dan și acompaniaseră în studio pe toată lumea, de la James Brown la Barbra Streisand, David Williams, chitaristul negru, era și el prezent, fiind unul din favoriții lui Michael. Backing vocals: Greg Phillinganes, Louis Johnson și surorile lui Michael, La Toya și Janet. Fotografia de pe coperta discului a fost încredințată lui Dick Zimmerman, regele artei fotografice californiene.

Pieseile noului disc sunau bine, dar pentru început Michael nu putea face clar diferența față de „Off The Wall”. Alături de Quincy, îl simțea cînd prea bogat, cînd prea sărac în inovații. Pentru acest album Quincy decisese ca Michael să fie cel care să compună majoritatea pieselor. Astfel, după contribuția substanțială la „Wanna Be Startin'” „Something”, „constrîns și forțat”, Michael va compune cele două capodopere ale discului: „Beat It” și „Billie Jean”. Prima, după o introducere electro-funk, continuă în manieră hard-rock. A doua, după o deschidere preluată din „Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band”, e un fantastic imn rhythm and blues.

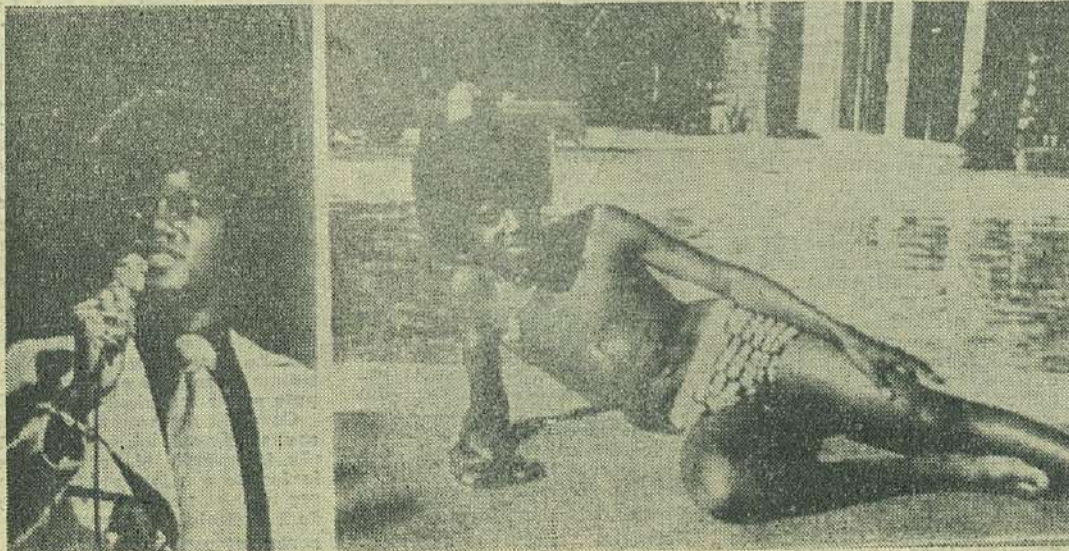
În 1982, întreaga lume îl considera pe Eddie Van Halen un geniu al chitarei în sfera hard-rock-ului. Era apreciat de toți muzicienii, pentru că el aduse ceva nou, acel ceva, aceea inovație ce face ca solo-urile lui, chiar și atunci cînd sînt scoase din contextul „Van Halen”, să fie imediat recunoscute. Cîteodată sarcastic, alteori posedat de egocentrism, Eddie Van Halen e un tip născut pentru a cînta la chitară. El își amintește: „Toamnă îmi cumpărasem un telefon fără fir și știam că cei care sună nu mă pot auzi: „Alo, Eddie?... Alo? Alei e Quincy Jones”. Am închis crezînd că este o glumă. A revenit de trei ori. Într-un sfîrșit, a răspuns soția mea: „Dar spune odată ce vrei dobitocule”. Dincolo s-a auzit:

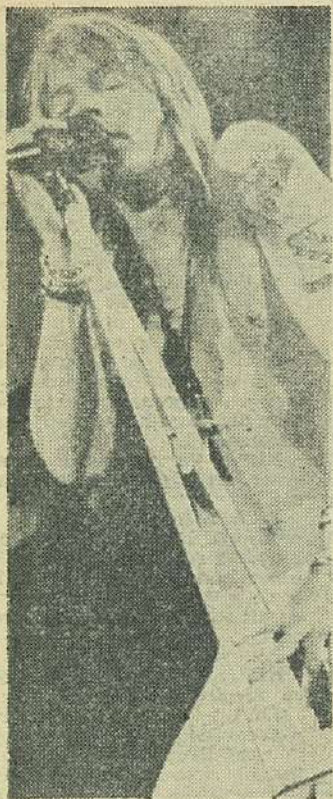
„Scuzați-mă, sînt chiar Quincy Jones și aș vrea să-l rog pe Eddie să cînte pe o piesă...”.

A doua zi unul din băieții din echipa tehnică i-a adus lui Eddie Van Halen o casetă cu „Beat It”. Eddie a ascultat-o împreună cu inginerul său de sunet, Don Landee, apoi l-a sunat pe Quincy și l-a sugerat două-trei modificări: Solo-ul s-ar potrivi mai bine la mijlocul piesei și nu la sfîrșit. Quincy a fost de acord. Peste două zile, înarmat cu chitara sa pictată în roșu și negru, Eddie se afla în studioul „West Lake”.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

— Va urma —





AXL ROSE

un copil răsfățat? (II)

pentru el era OK. Mie personal imi plac genul asta de înregistrări, dar ne-am fi autodistrus pur și simplu dacă am fi apăruți cu o astfel de înregistrare. Oamenii vor înregistrări high-quality. Și era o muncă titanică să-l convingi pe Izzy de chestia asta, chiar dacă era vorba de cîtecele compuse de el. Piesele lui Izzy au apărut pe disc pentru că eu am vrut asta, nu pentru că lui Izzy i-ar fi plăcut în vreun fel. Dacă cineva crede că eu nu-l respect pe Izzy, sau că nu-i recunosc talentul greșesc rău de tot. A fost prietenul meu. Eu n-am avut întotdeauna dreptate. Cîteodată greșeam fundamental și Izzy a fost cel care m-a readus pe drumul cel bun. Numai că eu imi doream să ajungem cit mai mari, mai de tot, iar Izzy nu și-o dorea deloc.

Rep.: Ai putea să condamni pe cineva care părăsește o chestie care crede el, nu-l reprezintă?

A.R.: Nu, deloc. O carte de benzi desenate îl înfățișează pe Izzy care vine la mine și-mi spune: „Știi ceva, eu nu prea cred că sînt în stare de asta” și eu îi răspund: „Da, și-ti mai e și frică fir-ar...!” Ei bine, nu așa s-au întîmplat lucrurile.

Rep.: Dar cum s-au întîmplat?

A.R.: Filmam pentru „Don't Cry” și el ar fi trebuit să fie acolo. În loc de asta ne-a trimis o scrisoare scurtă în care scria: „Schimbăți asta și asta și poate vin cu voi în turneu imediat”. Și erau acolo cîțeri ridicole pe care nu le puteam îndeplini. Am vorbit cu Izzy 4 ore și jumătate la telefon. În anumite momente am plîns și am implorat. Am făcut tot ce am putut ca să-l păstrez în trupă. Dar au fost și condiții. Dacă ar fi continuat să se poarte la fel n-ar mai fi fost plătit la fel de bine. Și el mi-a zis: „Nu-mi dai parte egă”. Slash și eu mîpe trebuie să consumăm multă energie ca să fim publicul sus și nu ne este deloc ușor. Iar el stă pur și simplu acolo, lingă noi.

Rep.: Da, dar oricum ai privi lucrurile, pe scenă se află cinci personalități distincte.

A.R.: Asta-i OK. Dar cînd timpul se trezește la 6 și jumătate dimineața ca să meargă pe bicicletă sau motocicletă, își cumpără avioane de jucărie și consumă toată energia pentru altceva în timp ce noi ne consumăm 100 la sută din energie pentru a face ceea ce facem pe scenă, asta nu-l OK. Eu sper că albumul lui Izzy să aibă succes. Dar nu mă pot împiedica să gîndesc: „De ce n-a putut face asta cu noi?”

Rep.: Deci ești usnărat pe el pentru că n-a putut fi ceea ce voia să fie?

A.R.: Nu, nu. Sînt supărat că a plecat așa cum a plecat și că acum încearcă să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Și acum acordă încredere unor oameni pe care eu îi consider dușmanii mei. Oamenii ca (fostul manager GNR) Alan Niven, care cred că este managerul lui acum. Și nu-mi place că Alan Niven va afla o grămadă de lucruri despre noi.

Rep.: Hai să trecem peste asta. Contractul pentru mass-media care a intrat în vigoare înainte ca turneul vostru să înceapă, i-a făcut pe mulți jurnaliști să creadă că încerci să controlezi tot ce se scrie despre trupă. Și eu cred că este o nemulțumire legitimă.

A.R.: Probabil. Deși cred că n-au înțeles ceea ce vrem noi de fapt. Noi nu încercăm decât să oprim exagerările în privința trupei. De asemenea, încercăm să-l departajăm pe cel care sînt în slujba adevărului de celălalt.

Rep.: Da, dar totuși a fost interpretat altfel datorită faptului că textul trebuie aprobat de voi înainte de apariție.

A.R.: Este adevărat, dar ideea este alta. Eu vreau adevărul. Nu mi-am dorit să se spună „Steven Adler în concediu” ci „Steven Adler la detoxificare (Adler, ex. GNR, care a fost condamnat datorită consumului excesiv de droguri)”. Dacă vor să scrie, atunci să scrie adevărul. Poate că uneori mi-ar placea ca totul să pară mai optimist, dar întotdeauna am acceptat realitatea, și asta vreau să o cîștesc despre trupă. Am încercat să găsesc de multe ori o cale de colaborare cu anumite reviste de heavy metal. Există o mulțime de copii care colecționează chestiile astea și ne-ar conveni mai mult ca la ei să ajungă adevărul mai degrabă decît toate porcăriile. N-am mai dat un interviu la „Hit Parade” sau la „Circus” de vreo trei sau patru ani.

Rep.: Vrei să spui că nu ai încredere că vor tipări exact ceea ce le spui?

A.R.: Da. Și nu numai că ceea ce tipăresc e rău. Este vorba despre faptul că se adaugă cuvinte și expresii care nu s-au spus. Cum au scris despre Slash că ar fi spus: „Păi, o s-o frecăm puțin și-o să vedem ce-o să se întîmple”. Slash n-a spus niciodată așa ceva și asta l-a făcut să se simtă al dracului de neplăcut. Poate că fraza ala nici nu suna foarte rău, dar ar fi fost mult mai bine să se scrie exact ce-a spus.

Rep.: Cînd ai fost la New York, de curînd, te-a supărat foarte tare un articol scris de Jon Pareles în „New York Times” și l-ai invitat pe scenă să vorbească despre asta, (Pareles, în articolul său despre concertul GNR din Madison Square Garden a descris publicul ca „surprinzător de restrîns”). A fost invitat la show-ul următor pentru „a le povesti oamenilor de ce nu s-au simțit bine”.

A.R.: Nu aveam de gînd decît să stau de vorbă. Nu voiam să-l fac de ris.

Rep.: Dar totuși știi că se află pe un teren minat, îndife-

rent ce ar fi spus, publicul l-ar fi huduit pe el și te-ar fi acclamat pe tine.

A.R.: N-a fost destul de tare pentru a putea susține ce-a scris, așa că și-a făcut-o cu mîna lui.

Rep.: Mulți au spus că invîtîndu-l la o discuție pe terenul tău, de fapt tu n-ai fi destul de tare. De ce nu l-ai invitat la discuție pe teren neutru?

A.R.: Pentru că nu vreau să le mai fac bani celor de la „New York Times”. Articolul acela a fost scris cu rea voință. Putea să scrie: „Mie personal nu mi-a plăcut spectacolul. Eu cred că GNR sînt de răhat”. Foarte bine. Neapărtîtor. Oricine poate să creadă că sîntem de răhat și eu pot să cred despre oricine că e timpit. Dar nu încerca să convingi că nimănui nu i-a plăcut show-ul.

Rep.: Ce crezi despre faptul că majoritatea cîntecelor voastre nu pot fi descrise ca „drăguțe”?

A.R.: Pentru că acesta este adevărul din spatele lor. Este mesajul pe care-l transmit. Noi cîntăm un anumit cîntec pentru că vrem să examinăm furia, că ne eliberăm. Și știți, asta-i tare sănătos. Dar nu așa merg lucrurile. Lumea nu vrea să facă asta.

Rep.: Te deranjează că atîta lume te consideră misogin, ho-

vrut să spun. Eu cred că va exista mereu o formă de rasism pentru că oamenii sînt deosebiiți. Cultura neagră este diferită. Eu lucrez cu un negru în fiecare zi (Earl Gabbidon, bodyguard-ul lui Rose) și el e cel mai bun. Există la el aspecte care sînt în mod evident „negre”. Dar mă pot împăca cu ele.

Rep.: Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le cîntă.

A.R.: Așa se întîmplă întotdeauna. Chiar și cu oamenii de aceeași rasă. Chiar și el se deosebește foarte mult. Cel mai important lucru în legătură cu „One In A Million” este faptul că l-a făcut pe oameni să se gîndească la rasism. Mulți au crezut că mă refer la rase întregi. Dar nu e așa. Și există o scuză pe disc. Poate că nu este foarte bine exprimată, dar există pe fiecare copertă. Și nimeni n-a remarcat-o. Nimeni.

Rep.: Ce poți să-mi spui despre cîntecul care sînt privite ca misogine? „Multi” și „Back Off Bitch” și „Locomotive” sînt reflexii ale părții tale despre femei.

A.R.: Da, dar greșesc. Și pot să înțeleg asta, pentru că discursul de abia au început. Dar „Back Off Bitch” este deja un cîntec vechi de 10 ani. M-am gîndit mult și am descoperit că aveam

o mare ură pentru femei. Explicația este că am fost respins de mama încă de cînd eram mic. Ea l-a iubit întotdeauna mai mult pe tatăl meu vitreg și chiar imi amintesc cum stătea și se uita cînd el mă bătea. Niciodată nu se amesteca. Numai dacă mă bătea foarte rău intervenea într-un tîrziu. Nu era niciodată de partea mea. Bunica mea avea o problemă cu bărbatul. Eu am avut necazuri cu propria mea masculinitate din cauza asta. La sentimentele astea m-am referit în cîntecul meu.

Rep.: Această furie ti-a influențat probabil destul de mult relațiile cu femeile.

A.R.: Am făcut un iad din viața femeilor mele și ele mi-au făcut la rîndul lor, vîlata un iad. Și cîteodată, cînd mă gîndesc cum ne purtam unul cu celălalt, imi dau lacrimile. Erin (Everly, fosta soție a lui Rose) și eu mîne ne purtam îngrozitor unul cu altul. Aveam și perioade bune, deoarece copiii din noi erau buni prieteni. Dar erau și perioade în care pur și simplu ne lăscam din mîini. Despre toate astea am scris în cîntecul meu. Furia și emoțiile de acest gen îl sperie pe oameni, dar este bine ca ei să înceapă să le perceapă ca periculoase. Nu cred că muzica noastră îndeamnă la astfel de sentimente, iar dacă oamenii înțeleg așa nu-i bine deloc. Noi spunem că fiecare poate simți într-un anumit fel. Acum, dacă vrei să continui cu un lucru despre care știu că e rău, asta-i treaba ta. Eu nu vreau. De la am „dat la spate” o mulțime de astfel de texte. Cu timpul am reușit să trec peste multe părți negative din mine însumi. La asta m-a ajutat mult terapia pe care am început-o în februarie anul trecut. Durează foarte mult, dar imi face mult bine. Mă mai apucă însă cîteodată, cînd mă aștept mai puțin.

Traducere și adaptare după „ROLLING STONE” ANCA LUPES

— Va urma —



mofo și rasist?

A.R.: Ar putea să mă deranjeze. Dar chestia cu rasismul este o porcărie. Am folosit un cuvînt tabu. Și l-am folosit tot mai pentru că era tabu. Eram furios pe niște negri care încercaseră să mă jefuiască. Voiam să-l insult pe acei negri. Eu nu vreau că susțin rasismul. Cînd am utilizat cuvîntul „faggots” nu m-am referit la homosexuali în general ci doar la anumite persoane. Tocmai auzisem o poveste despre un tip care fusese eliberat din închisoarea din L.A., care avea SIDA și care începuse să tilhărească. În viața am avut destule ocazii să am de-a face cu tipi agresivi și chestia mă deranja. Biblia spune „Să nu judeci” și cred eu că tocmai asta am făcut, insultînd. Dar chestia cu rasismul e o prostie. Nu pot să înțeleg cum oamenii au putut să creadă așa ceva, pentru că eu nu asta am

o mare ură pentru femei. Explicația este că am fost respins de mama încă de cînd eram mic. Ea l-a iubit întotdeauna mai mult pe tatăl meu vitreg și chiar imi amintesc cum stătea și se uita cînd el mă bătea. Niciodată nu se amesteca. Numai dacă mă bătea foarte rău intervenea într-un tîrziu. Nu era niciodată de partea mea. Bunica mea avea o problemă cu bărbatul. Eu am avut necazuri cu propria mea masculinitate din cauza asta. La sentimentele astea m-am referit în cîntecul meu.

Rep.: Această furie ti-a influențat probabil destul de mult relațiile cu femeile.

A.R.: Am făcut un iad din viața femeilor mele și ele mi-au făcut la rîndul lor, vîlata un iad. Și cîteodată, cînd mă gîndesc cum ne purtam unul cu celălalt, imi dau lacrimile. Erin (Everly, fosta soție a lui Rose) și eu mîne ne purtam îngrozitor unul cu altul. Aveam și perioade bune, deoarece copiii din noi erau buni prieteni. Dar erau și perioade în care pur și simplu ne lăscam din mîini. Despre toate astea am scris în cîntecul meu. Furia și emoțiile de acest gen îl sperie pe oameni, dar este bine ca ei să înceapă să le perceapă ca periculoase. Nu cred că muzica noastră îndeamnă la astfel de sentimente, iar dacă oamenii înțeleg așa nu-i bine deloc. Noi spunem că fiecare poate simți într-un anumit fel. Acum, dacă vrei să continui cu un lucru despre care știu că e rău, asta-i treaba ta. Eu nu vreau. De la am „dat la spate” o mulțime de astfel de texte. Cu timpul am reușit să trec peste multe părți negative din mine însumi. La asta m-a ajutat mult terapia pe care am început-o în februarie anul trecut. Durează foarte mult, dar imi face mult bine. Mă mai apucă însă cîteodată, cînd mă aștept mai puțin.

Traducere și adaptare după „ROLLING STONE” ANCA LUPES

— Va urma —



REP.: Romagram Ltd. există acum legal. Ce înseamnă această firmă? Cu ce se ocupă?

J.d.A.: Este o combinație magică între doi oameni: Geoff Harrison și eu mine, alături de secretara noastră cu un suflet imens, Gabriela Dinică. Sintem oameni foarte diferiți cu înimi identice. Comunicăm perfect. Romagram este o companie muzicală. Producem casete, L.P.-uri sau C.D.-uri în viitorul apropiat. Vom aduce licențe în România și ne vom implica (foarte limitat) în organizarea de spectacole.

REP.: Înainte de a vorbi despre artiștii români cu care colaborați, care-i implicarea firmei în Festivalul BUCUREȘTI '92?

J.d.A.: Sintem printre sponsori, aducând o contribuție considerabilă, dacă avem în vedere statutul nostru de companie muzicală. Coordonăm spectacolul de Gală, de fapt petrecerea V.I.P. ce se va desfășura după. Unii cîntăreți de-ai noștri participă la creație, alții la interpretare.

REP.: Ce-i cu această petrecere specială?

J.d.A.: Pe 10 mai va avea loc la Hotelul Intercontinental un party pentru 200-250 de persoane, artiști, producători, membri ai juriului, presă, invitați. Ne sprijină în această acțiune Hotelul Intercontinental și T.T.I. Cînd spun V.I.P. mă refer la termenul generic pentru că „persoane foarte importante” sînt peste tot în România. Vor fi prezenți toți cei implicați în industria muzicală, în Festival.

REP.: Cum au funcționat primele contacte cu lumea muzicală românească?

J.d.A.: Prima relație am avut-o prin intermediul altei companii, MAR MUSIC PRODUCTION, cu Horia Moculescu, pe care-l respect foarte mult. Am intrat în legătură cu o serie de persoane din domeniu, iar între timp prietenia mea cu Geoff Harrison a evoluat, a progresat. El este cel care m-a învățat să scriu texte, cîntece. Experiența lui de aproape 20 de ani contează enorm în actuala ecuație. Eu am cîntat la trompetă cîteșe partituri fără probleme, dar prin Geoff am înțeles multe aspecte nestlute. Revin la întrebare și spun că am stat de vorbă cu specialiști, am adus soliști în studio, am folosit materialul uriaș compus de Geoff (peste 500 de cîntece nedifuzate și neînregistrate chiar!) încercînd să-l adaptăm celor cu care lucrăm. Evident căutăm sonorități moderne, actuale și nu-l ușor. În vîrtele scriem piese noi. Compunem adecvat posibilităților fiecăruia, pe stilul și individualitatea artistului.

REP.: Care sînt șansele de reușită într-o țară fără o industrie muzicală reală? Cum percep nărerile celor care te consideră un american venit să facă bani, într-un domeniu atît de precar? După 2 ani de așteptare, cîntări și luptă te poți pronunța?

J.d.A.: Mai întîi vreau ca românii să mă considere un emigrant. Am venit aici ca să stau, să trăiesc aici. Sînt singur, n-am familie aici. Vreau să mă stabilesc aici. Apoi iubesc showbiz-ul, iar în România, am convins-o, există foarte mulți oameni talentați pe care Romagram îi poate descoperi și susține. Avem încă de învățat și noi, iar privind Festivalul cred ferm că va fi mai bun decît cel de anul trecut. Dacă lumea muzicală va colabora vom reuși și unii și alții. Industria muzicală românească este ca un vapor: putem naviga împreună ori ne putem scufunda împreună!

REP.: Revenind la Festival, ce părere ai despre formula negativelor, despre absența unei orchestre pe scenă? Este un subiect vesnic dezbătut.

J.d.A.: Ca o părere personală, pot spune că ar trebui să se meargă pe varianta altor mari festivaluri, cum ar fi Sanremo, cu o trupă live pe scenă. Cred că la ediția viitoare s-ar greși enorm dacă nu se va proceda astfel. Acum problemele sînt imense. Mai ales financiare. Constat o gospodărire greșită a fondurilor care totuși există. Unele au sosit tîrziu, altele pe căi întortocheate, biza chiar. Lînea unei bune coordonări și a unui centru confortabil de lucru pentru organizatori se simte. Am observat că nu toți cei care pot ajuta o fac. Poate după apariția unor discuri noi după unele reușite internaționale, toată lumea va înțelege importanța colaborării.

REP.: Ar fi fost normală prezența unor materiale audio la intrarea în sala de concert?

Absența lor nu-i frustrantă pentru public și artiști în egală măsură?

J.d.A.: Absolut normal ar fi fost să existe 3-4 000 de albume cu Bonnie Tyler sau Technotronic la dispoziția spectatorilor. Dacă va fi o lege a drepturilor de autor, comercializarea acestor materiale se va face mai ușor și legal. Dacă o astfel de lege ar intra net în vigoare, firma noastră se va strădui să obțină cit mai multe titluri pentru import. Fani, cînd vin la un concert trebuie să aibă șansa achiziționării unor casete sau discuri. Regret că nu s-a putut face nimic în acest sens pentru ediția de acum.

REP.: Cine sînt artiștii cu care lucrează Romagram și care sînt șansele lor de a răzbi pe piața internațională?

J.d.A.: Romagram a semnat contracte de lungă durată cu Gabriel Cotabiță pe care-l considerăm un cîntăreț foarte bun, talentat, inteligent și extrem de muncitor. Are voce și noi credem în ea. Va reuși și pe plan extern. Un alt contract de durată avem cu Laura Stoica, una dintre cele mai populare soliste de aici. Și în posibilitățile ei internaționale credem, mai cu seamă acum cînd vocea ei s-a maturizat față de ultimii doi ani. Este o solistă pop-rock-rhythm & blues și arată foarte bine. Elena Cîrstea, pe care o numesc o Dionne Warwick a României, are o structură conflictuală, dar plăcută, chiar și prin firea ei dificilă. Are nevoie de melodii potrivite pentru a obține ceea ce merită pe piața externă. O cîntăreță bună care trebuie să-și dezvolte aptitudinile de studio. Avem un contract cu Geanina Oлару care nu are încă nici un disc în țară dar îl va avea cu siguranță. Ne înțelegem foarte bine cu ea atît ca persoană, cît și ca artistă. Și ea are potențial internațional. S-o numesc și pe Luminița Anghel,



JOEY DE ALVARE și GIFF HARRISON

mai puțin cunoscută de marea public, cu o voce neobișnuită, mai neortodoxă. Este o cîntăreță care învață rapid, are mult curaj și ambiție. Poate deveni o vedetă internațională. Mai avem soliști cu contracte de probă. Alina Coman ar putea deveni o stea disco cu piese adecvate, avînd un aspect ideal pentru acest rol. Mai sînt altele două nume pe care nu le amintesc, deocamdată. Analizăm posibilitatea de a lucra și cu grupuri deși nu pot spune că aveți vreunul excelent (cum e cazul solistilor pop). Dar sînt bune și ar putea să urmeze traseul trupelor rock din Italia sau Spania care în urmă cu 10-15 ani erau absolut necunoscute. Oricum ca sound le seamănă mult.

REP.: Veți colabora cu com-

pozitorii noștri sau preferi să le oferi soliștilor materialele de care dispui?

J.d.A.: Este foarte greu să colaborăm cu compozitorii români pentru că ei, prin tradiție au fost „patronii afacerii” iar acum trebuie să arate ce pot crea. Singurii „patroni” sînt ascultătorii, iar lor trebuie să le dai ceea ce cer. Vor fi multe partituri Romagram cu texte semnate de Geoff și de mine.

REP.: Te intrerun puțin. Nu riscați să fie prea multe cîntece care vor suna la fel?

J.d.A.: Evident există un astfel de risc. L-am analizat cu atenție și am ajuns la concluzia că va trebui să cooperăm cu compozitorii români și străini, cît mai diferiți, pentru a oferi o paletă cît mai variată de partituri soliștilor și apoi pietei

muzicale.

REP.: S-a tot vorbit despre „iesirea” artiștilor noștri, iar cîțitorii noștri au devenit cam suspicioși o dată cu trecerea timpului, fără rezultate spectaculoase. Ce strategie veți folosi?

J.d.A.: Nu-i nevoie decît de o melodie bine înregistrată, bine mixată și de un producător flexibil. Un single bine plasat pe orbită, promovat cum se cuvine deschide calea. Este important să ai pregătît materialul cel puțin de același nivel pentru un L.P. Este mult mai dificil să încerci să ieși pe piața externă decît să devii stea autohtonă. Noi ne concentrăm în ambele direcții, acordîndu-le importanța necesară.

REP.: Va promova Romagram artiști străini în România?

J.d.A.: În primul rînd ne preocupă lansarea efectivă a soliștilor români și o facem, mă repet, pentru că știm că au calitate. Dar avem contracte și cu artiști străini pe care îi vom aduce cînd copyright-ul va funcționa.

REP.: Cum decurge relația cu Electrecordul?

J.d.A.: Rezonabil. Oricum n-avem de ales. Cu directorul muzical Paul Enigărescu ne înțelegem excelent. Ne preocupă să menținem prețul unui disc la nivelul mediu al posibilităților de cumpărare al publicului. Referitor la preț, aș vrea să constat că tot mai mulți tineri merg la discotecă, baruri, unde plătesc cel puțin 1 000 de lei la intrare. E ridicol ca muzica, arta, cultura în fond, să coste mai puțin de atît. Un album va costa și mai mult în următorii 2-3 ani. Și încă tot nu vom fi la nivelul prețurilor practice în lume. Numai așa putem atrage marile companii să-și vîndă (pe baze legale) produsele în România. Să nu se sperie fanii, Romagram nu va face să crească prețurile. Pentru noi fanul rămîne pe primul loc. El nu trebuie să sufere pentru muzică. E adevărat că vrem să câștigăm bani, dar nu ne este indiferent cum. Alinierea la cifrele internaționale va ajuta artiștii și publicul din țară.

REP.: Veți rămîne la discul tradițional, la casetă sau veți trece la C.D.?

J.d.A.: La discul obișnuit și la casetă. Avem procente investite într-o linie de multiplicat casete (50 pe oră). Cînd piața externă va deveni interesată de produsele noastre, vom apela și la C.D. Acolo oamenii s-au obișnuit și au bani pentru așa ceva. Gabi Cotabiță figurează deja pe un C.D. apărut în Spania, dar cred că nici el nu deține un exemplar.

REP.: Cum se va descurca Romagram cu grupul de artiști pe care-i are, numărul lor crescînd, după toate probabilitățile?

J.d.A.: Vom angaja profesioniști de primă mînă pentru o serie de funcții. Acum lucrăm cu studioul lui Bogdan Cristinoiu. Am colaborat și cu Stînx Experience și sînt încîntat de rezultate. Probabil că mulțora nu le face mare plăcere să vadă că o serie de virfuri vin la noi. Nu tînem pe nimeni cu forta, dar plătim muncă de calitate. Artiștii noștri beneficiază de procente identice cu ale celor din alte țări. La nivelul superior. Pentru noi o vedetă este o VEDETA. Trebuie să trăiască altfel decît toată lumea. Să fie un model pentru cei mici, pentru tineri.

REP.: În final proiectele concrete pentru acest an.

J.d.A.: Primul va fi maxi-single-ul Laurei Stoica cu piesele „Un actor grăbit” și „Dă Doamne cîntec”, urmat de cel al lui Gabriel Cotabiță cu o piesă nouă, „Prizonier”, compusă de Bogdan Cristinoiu și altele create de Geoff. Oricum vor fi 4. Al treilea maxi va fi al lui Geoff și va conține cîteva surprize. În toamnă trecem la albume: Gabriel Cotabiță, Elena Cîrstea, poate Laura Stoica. Încă nu ne-am decis dacă Luminița Anghel va avea anul acesta discul, iar Geanina Oлару cu siguranță în următoarele 6-8 luni.

REP.: Cum vezi impactul la public al maxi-urilor, avînd în vedere că nu e prea obișnuit?

J.d.A.: E adevărat, n-am văzut nicăieri în magazine așa ceva. Vor fi mai ieftine decît L.P.-urile și sînt convins că publicul e însetat de materiale noi cu favoritul său.

REP.: Nu ne rămîne decît să dorim succes tînerelor firme Romagram și să-și păstreze optimismul molipsitor de acum și peste cîteva ani!

A consemnat și tradus
ANDREI PARTOS



Boy George

DOW DOWN MISTER

From Bombay to Bangalore
All the Hindus know the score
If you wanna live some more
Hare Hare Hare

If you do not take the vow
You can eat the scared cow
You'll get karma anyhow
Hare, Hare, Hare

Bow down Mister
Hare rama hare krishna
Bow down Mister
We say radha syam

Do the right thing with your hands
Lay down on the pleasing sand
Whatever else your faith
Demands
Hare Hare Hare

From Bombay to Rajasthan
Nital gaura radha syam
Hare krishna hare ram
Hare Hare Hare

In the desert Jahshamire
They put kun kun in their hair
At the westerners they stare
Hare Hare Hare

Paint a tilak on your brow
Open like a lotus flower
It's time to check your karma now
Hare Hare Hare



AVANCRONICĂ

JAZZ FESTIVAL
BRAȘOV '92

Iată, nici nu s-au epuizat ecourile Festivalului de Jazz Sibiu '92 și începem — trebuie — să vorbim despre următorul eveniment din sfera muzicală ce ne preocupă — Brașov '92.

Orașul de la poalele Tîmpel, care are în acest gen muzical o tradiție nu numai festivalieră (a XII-a ediție — 15-17 mai a.c.), ci și concertistică (primele asemenea manifestări au

avut loc în 1945) se poate mîndri cu găzduirea unora dintre cei mai apreciați muzicieni de jazz ai acestui secol. Pe scena Teatrului dramatic (unde va avea loc și apropiatul eveniment) au concertat Memphis Slim — reputatul interpret de blues și boogie (în cadrul ediției din 1971 a Festivalului de muzică ușoară „Cercul de Aur”), trompetistul Dusko Goykovic — în fruntea unui big-band, trombonistul Albert Mangelsdorf — solo, Randy Brecker Quintet (S.U.A.), grupul „Allegro” și Vladimir Cekanin Quartet (U.R.S.S.), Teresa Brewer, Charlie Mariano, grupul Mississippi Delta Blues, Trio Machado — Franța, Trio Consort — Budapesta.



MIȘU FARCAȘ

Brașovul a păstrat permanent contactul cu marile valori ale jazzului universal prin cîteva suflătoriști (regretatul prof. Mircea Gherman, ne-a părăsit nu demult, actorul Stan Bucur, plecat la Cluj, ing. Ma-

rius Lupu, actorul Liviu Butnariu, Lulu Porumbescu, Ion Doru Brana, Constantin Cremar, Adrian Lupo, Leonard Oprea, medicul Radu Popela și alții) care, atunci cînd casa lor a devenit neîncăpătoare pentru numeroșii fani ai jazzului și-au pus colecția la dispoziția unor grupuri extinse, ce se reuneau la Casa Studenților sau Casa Municipală de Cultură.

Din toamna lui 1972, o dată cu înființarea Studioului de Jazz, ca un curs de istorie și estetică a jazzului din cadrul Universității Populare, Brașovul se înscrie printre centrele principale ale activității jazzistice românești. Audițiile săptămînale, însoțite de comentarii și diapozitive cu interpretii sau formațiile respective, concertele organizate periodic cu formații locale sau invitate, au avut darul să cultive gustul publicului pentru această artă, și să creeze premisele organizării unor manifestări de amploare. Interesul pentru jazz a devenit deja în martie 1973, cînd am fost nevoiți să organizăm (la cererea publicului) încă două concerte, pe lângă cel planificat, cu Aura Urziceanu și Quintetul de Jazz „București” (Nr. 1 la vremea aceea, și un adevărat Romanian All Stars).

În decembrie 1974, Brașovul

lanșă primul Quartet de rezonanță — Harry Tavitian — pe atunci student la Facultatea de Muzică din Brașov, revelația Festivalului de Jazz — Sibiu '75. Și-au făcut resimțită apoi prezența atât în Brașov, cit și la Sibiu și București, formațiile Nimbus, Titus Bojan, Studio Dixieland, iar anul trecut Group Five. De la Brașov au plecat cunoscuții Alexandru Andrieș și Nicolae Simion. (Primul va reveni și la această ediție, atât pentru un recital substanțial, cit și pentru lansarea ultimului său disc „Poftă vine mîncînd”, pe al doilea — Nicolae Simion — va trebui să-l mai așteptăm; el se află puțin mai departe... în Austria).

În 1976 Studioul de Jazz Brașov avea să organizeze primul Simpozion „Definirea jazzului românesc”, a doua ediție în 1978, o dată cu lansarea Festivalului de Jazz (și rock primele două ediții).

De-a lungul anilor, Festivalul brașovean a încercat să se apropie cit mai mult de nivelul celui sibian. Dacă acest lucru nu a fost posibil întotdeauna, vina nu este a organizatorilor. Brașovul — ni se spunea de către forurile superioare — are probleme mult mai „grave”, sociale și economice, decît... jazzul... Și totuși, interpretii, formațiile noastre, ca și cele străine, veneau și cîntau cu multă plăcere aici. Pe scena acestui festival au debutat cîteva noi formule care au tras apoi atenția organizatorilor de la Sibiu.

Pentru că toamna acestui an va fi aglomerată cu festivalurile de la Costinești (2-5 sept.), Galați (începutul lunii octombrie), București (23-28 oct.), Timișoara (mijlocul lunii decembrie), brașovenii s-au gîndit că poate luna mai va fi mai favorabilă derulării acestui eveniment din orașul lor. Așa se face că într-un timp record, cîteva luni, (precedenta ediție s-a desfășurat la sfîrșitul lunii noiembrie 1991) s-au găsit cîteva sponsori și cîteva oameni de bine care să dea viață și acestui act muzical de rezonanță internațională. Sperăm astfel în reînfrînarea cu cîteva dintre cei mai valoroși muzicieni români: Marius Popp, Anca Parghel, Johnny Răducanu, Mircea Tiberian, Garbis Dedeian, Duo Alin Constantin-Marian Georgescu, Dixieland și Triplet — Cluj, Cultural Evolution (C. Stroe) și Harry Tavitian — Constanța, R. Cosma — Iași, A.G. Weinberger Blues Machine, Show Blues cu Ioan Pascu de la Grupul „Divertis”, invitați din Franța, Ungaria, Bulgaria și R. Moldova. Nu va lipsi, desigur, revelația recentului festival sibian, grupul vocal „The Sinners Quartet” (Brașov), cu un îmbogățit repertoriu de gospel, negro-spirituals.

Ca la oricare manifestare de asemenea amploare, e posibil să avem și surprize, dar acestea sperăm să fie numai plăcute. Oricum, prezentarea ca de obicei, agreabilă, a lui Florian Lungu, timpul — sperăm, frumos — și natura splendidă a zonei respective, sîntem siguri că vor fi tentatii în plus pentru cei care vor dori să se alăture localnicilor întru celebrarea valorilor jazzului autohton și străin, prezente în acele zile la Brașov.

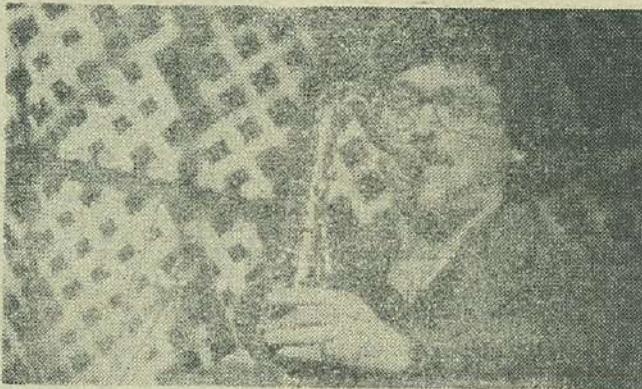
ALEXANDRU ȘIPA

N.A.: Cer scuze saxofonistului Garbis Dedeian pentru regretabila omitere a numelui său din „Cronica alternativă” — revista P.R.&S. nr. 16,63, pagina de jazz.

Jazz portret

GARBIS DEDEIAN

În 1976 apărea la Editura științifică și enciclopedică, sub semnătura jazz-criticului MIHAI BERINDEI, o lucrare ce va purta ulterior o dublă amprentă: premieră și de referință. DICTIONARUL DE JAZZ, în contextul celorlalte rare apariții editoriale cu tematică de gen, s-a dovedit a fi nu numai un riguros ghid pentru fani de jazz, ci și un excelent instrument de lucru pentru profesioniști: elemente de istorie, estetică, comentarii succinte, discografia și formule de componentă se întîlnesc în acest compendiu de jazz, care, spre deosebire de lucrările din străinătate, mai avea o calitate — conținea date despre jazz-manii români. Evident că anul apariției nu mai poate face actuală lucrarea domnului Berindei, deoarece și în sfera jazz-ului autohton unde s-au petrecut foarte multe schimbări, au apărut muzicieni noi, concerte, festivaluri etc. Cu respectul ce se cuvine în fața celui care este decanul de vîrstă al jazz-ului din România, ne propunem să publicăm, cu aproximativă regularitate, o serie de casete denumite „jazz portret” menite să satisfacă necesitatea, avida cursă de căutare a informației muzicale, îndeplinind astfel dorința autorului de dicționar de a exista o perpetuare a eforturilor sale de început.



GARBIS DEDEIAN — născut la 24 aprilie 1939 în București, saxofonist, clarinetist și conducător de formație. În 1966, în cadrul liceului de muzică, studiază pianul, luînd astfel primul contact cu muzica. De la vîrsta de 10-11 ani începe să asculte dixieland iar în 1975, la școala populară de artă începe să studieze clarinetul sub îndrumarea lui Popa Florian. La scurt timp, în perioada liceului, își alcătuiește un cvartet cu Tudor Zaharescu — baterie, Mario Dumitrescu — bas, Capriol Dedeian, fratele — chitară. G. Dedeian evoluînd la clarinet, preocupat de stilul unor notorii instrumentiști precum Benny Goodman, Woody Herman, Artie Shaw sau Albert Nicholas. Tot în această formulă, Garbis Dedeian interpretează prima sa compoziție (1977) denumită „Detaliu”. În 1981 se produce la clubul Institutului Politehnic din București, sub denumirea „JAZZ CLUB 303”, alături de Puiu Pascu — pian și Marius Odagiu — chitară, în formulă de cvintet, obținînd și un premiu la concursul debutanților de la Sibiu din ediția festivalieră a aceleiași an. Evoluînd în Big-Band-ul Conservatorului Ciprian Porumbescu, acreditat de Casa de cultură a studenților din București, în 1979. În această perioadă începe să fie interesat tot mai mult de saxofonul tenor și de jazz-ul modern. Primul cvartet în care G. Dedeian abordează sex, tenor se formează în 1982, avîndu-l pe P. Pascu la pian, Mihai Arghir — bas. În perioada '82-'85 se produce cu această formulă în cluburi, concerte și festivaluri. În 1986 deschide activitatea clubului de jazz de la Hotel Nord, în calitate de șef de formație, avîndu-l pe parcurs drept colaboratori pe Puiu Pascu, Ovidiu Bădiță, Decebal Bădiță, Șerga Milutinovici, Nicolae Simion, Doru Caplescu, Liviu Pop, Eugen Nichiteanu și Cătălin Rotaru. Din 1987 evoluează „free-lance” în diverse formule de componentă, fiind un saxofonist foarte solicitat datorită capacității sale de a dispune în diferite zone stilistice, de la clasic pînă la jazz-ul modern și contemporan. Din 1988 activează în trio-ul E.G.C. alături de Eugen Gondi și Cătălin Rotaru, în care abordează cu predilecție maniera de interpretare la saxofon a lui John Coltrane, demonstrînd, astfel, publicului calitățile sale de improvizator extrem de vocal, cu frazare și articu-

lații în spiritul jazz-ului american din anii '50-'60. Pe spații ample ca durată, suplinind cu succes lipsa instrumentului armonio. Cu acest trio participă la festivalul de jazz de la Hamburg, Germania, pe aceeași scenă unde au mai evoluat Phil Woods și Dizzy Gillespie. Efectuează turnee în țară și participă la aproape toate manifestările de jazz (concerte, festivaluri, cluburi etc.).

Participă în 1990 la festivalul de la Debrețin, Ungaria, și efectuează o serie de înregistrări la radio Budapesta. Din același an este component al formației „ROMANIAN ALL STARS”, alături de Mircea Tiberian, Dan Ionescu, Eugen Gondi și Cătălin Răsvan. Cu această formație, cu grup propriu sau ca invitat al diverselor band-uri autohtone, G. Dedeian se produce asiduă pe mai toate scenele de jazz din țară, participînd și la inaugurarea stagiunii bucureștene „JAZZ ALIVE”. Tot din 1990 participă la festivalul de la Chișinău.

De-a lungul anilor a avut prilejul să cînte în sesiuni alături de nume notorii ale jazz-ului internațional: Randy Brecker, Philip Catherine, Aldo Romano, Uli Lenz, Zbigniew Namysłowski sau John Hicks.

A efectuat numeroase înregistrări la Radio sau Tv, nu e editat nici un disc sub nume propriu deși a participat la multe sesiuni de imprimări ale casei Electrecord în calitate de colaborator al unor muzicieni mai mult sau mai puțin din sfera jazz-ului.

Garbis Dedeian, prin calitățile sale de improvizator cu multă vitalitate, cu un sound extrem de rafinat în interpretarea baladelor (amintind pe alocuri de Stan Getz) și avînd virilitatea instrumentistului modern (cu frazare în maniera Dexter Gordon, Sonny Rollins, dar mai ales John Coltrane, pe care îl consideră drept pilon al propriei inspirații muzicale), este indiscutabil un demn urmaș al tradiției impuse de nume sonore ale saxofonului în România, precum Peter Wertheimer, Bebe Prisdă, Alexandru Imre, Micky Ampoitan, Paul Weiner, Ștefan Berindei sau Dan Mindrila.

Este autorul a numeroase teme: Arabescuri ('82), Naldo ('83), Tribute To Coltrane ('89), Festival ('91). Din nou împreună ('90) sau Eu despre mine ('91).

MIHAI GODOROJA



MIHAI PORCIȘANU

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Ediția din 1 mai a avut o structură deosebită de cea din 24 aprilie. Am anunțat câștigătorii concursului pentru abonamente la BUCUREȘTI '92. Ei sînt: Mircea Gheorghiu, Cristina Popescu și Andreea Niculescu (toți din București). Am înregistrat și un record de participare din partea ascultătorilor la un concurs ad-hoc: 59 de întrebări pentru Alexandru Andrieș! Cele mai spectaculoase vor fi publicate cu timpul. Invitatul nostru a cântat live, a compus pe loc și a stat pînă la final. Putem spune că au fost alte recorduri ale V.N.D. A debutat în cadrul acestei ediții Anca Turcașiu care s-a simțit ca acasă. Pentru prima oară colega noastră de la Uni-Plus Radio, Diana Singer, ne-a oferit secvențe din topul realizat de ea. Așteptăm opiniile voastre și despre această ediție. Conform statisticii realizate de Laurențiu Stoiciu și Cătălina Ștefan, doar 17 dintre cei 100 chestionați telefonic ascultă emisiunea! Dacă într-adevăr audiența noastră a scăzut, vă rugăm să ne anunțați pentru a ști cînd să ne oprim sau în ce fel să continuăm. Totul depinde de voi. Numărul scrisorilor voastre este foarte important, chiar dacă nu-i decisiv.

Cine dorește să obțină în scris statutul parțial al Fan-Clubului V.N.D. este rugat să scrie pe adresa: New York/Centrul Civic, Piața Unirii, str. Bibescu Vodă nr. 1, bl. P4, sc. 1, ap. 3, București, cod. 75100, O.P. 53. Sinteți rugați să expediți și plicuri gata timbrate pentru a primi răspuns prompt.

Lista pentru 15 mai o veți afla la începutul programului, după 23.10 pe postul „România Actualități”. Ne puteți contacta atunci la telefoanele 13 69 01 și 14 31 90.

L. P. M. + A. P.

de toate DE TOATE



ELVIS PRESLEY — peste 500.000 de voturi pentru un timbru cu imaginea lui

● Adam Ant, acum rezident în Los Angeles, co-produce un musical cu John Densmore (fostul baterist de la Doors). „Be Bop A Lula” este o dramatizare a ultimei nopți petrecute de Eddie Cochran și Gene Vincent împreună, înaintea tragicului accident de mașină din 1960. ● Night Ranger s-au reunit în componența: Kelly Keagy (tobe, vocal), Brad Gillis (chitară) și noul venit Gary Moon (bas, voce). ● Din nu se știe ce motive The Mission și Ministry și-au anulat lansările de disc pentru luna iunie. ● Noutăți de la MUSIC SHOP ROCKA-ROLLA din Timișoara (str. Ceahlău nr. 10, telefon 961/38 205). Au intrat casete și C.D.-uri cu Gary Moore (After Hours), Lou Reed, Soundgarden, Chroming Rose, Asphyx, Sarcófago, Obituary, Sinister, precum și cele două albume Bruce Springsteen. ● Des'Ree va avea un nou single pe piață la 25 mai (Why Should I Love You) și a confirmat participarea sa la turneul estival al grupului Simply Red din Marea Britanie. ● Iată comentarii pu-

blicate în New Musical Express privind concertul de pe Wembley, dar mai ales despre Axl Rose. A refuzat să participe la repetiții, a cerut cabină personală, a plecat după show cu Liza Minnelli la o petrecere. Axl e supărat și acum, se spune, pe refuzul colegilor de a fi inclus pe albume o baladă scrisă în stil Elton John. Este tot mai nemulțumit de prestația trupei mai cu seamă după ce a cântat alături de Brian May. Și o știre bună: beneficiile provenite din vânzarea single-ului „Knockin' On The Heaven's Door” vor fi donate organismului anti-SIDA, The Mercury Phoenix Trust. ●

LA MULȚI ANI, TITUS!

Pentru 6 mai, toți fanii emisiunilor de muzică bună (o dată cu Lucia Ciprian) îi urează cu dragoste „La mulți ani” lui Titus Andrei.

Topuri de tot felul

BRAVO

(valabil pînă la 28 aprilie)

1. Das Boot — U96, 2. If You Go Away — New Kids On The Block, 3. I Can't Dance — Genesis, 4. I Love Your Smile — Shanice, 5. Don't Talk Just Kiss — Right Said Fred, 6. To Be With You — Mr. Big, 7. You — Sharp, 8. Smells Like Teen Spirit — Nirvana, 9. Remember The Time — Michael Jackson, 10. Romeo And Juliet — Blue System, Intrări noi: 28. Always Look On... — Monty Python, 30. Church Of Your Heart — Roxette, 33. Love To Hate You — Erasure, 40. I'll Cry For You — Europe.

CELE MAI VINDUTE L.P.-uri ÎN GERMANIA

1. Jaja — Westernhagen, 2. We Can't Dance — Genesis, 3. Human Touch — Bruce Springsteen, 4. Lucky Town — B. Springsteen, 5. Greatest Hits II — Queen.

N.M.E. — Singles (pînă la 9 mai)

1. Deeply Dippy — Right Said Fred, 2. On A Raging T — SL2, 3. Save The Best For Last — Vanessa Williams, 4. You're All That Matters To Me — Curtis Stigers, 5. The Days Of Pearly Spencer — Marc Almond, 6. You — Sharp, 7. Be Quik Be Dead — Iron Maiden, 8. The Only Living Boy In New Cross — Carter USM, 9. Finer Feelings — Kylie Minogue, 10. Viva Las Vegas — ZZTop, 11. In The Closet — Michael Jackson, 15. Hang On There Baby — Curiosity, 17. Temple Of Love — Sisters Of Mercy, 18. Nothing Else Matters — Metallica, 21. Song For Love — Extreme, 25. Unexplained — EMP, 29. Please Don't Go — KWS, 31. Let's Get Rocked — Def Leppard, (canta de 19)... 34. Do You Want It Right Now — Degrees Of Motion, 36. Thrill Me — Simply Red, 39. Remedy — The Black Crowes, 41. Take Me — Dream Frequency, 44. Tired Of Being Alone — Texas, 45. Make Me Smile — Steve Harley & Cockney Rebel, 48. Workaholic — 2 Unlimited.

NEW MUSICAL EXPRESS-L.P.'s

1. Wish — The Cure, 2. Diva — Annie Lennox, 3. Up — Right Said Fred, 4. Greatest Hits — ZZTop, 5. Divine Madness — Madness, 6. Stars — Simply Red, 7. Volume III Just Right — Soul II Soul, 8. Tears Roll Down (Greatest Hits 82-92) — Tears For Fears, 9. Real Love — Lisa Stansfield, 10. Greatest Hits II — Queen (revine de pe 39)... 27. Greatest Hits — Queen, 30. Greatest Hits — Foreigner (intrare)... 33. Brick Are Heavy — L7, 37. Love Hurts — Cher, 41. Seal — Seal, 44. Use Your Illusion II — Guns N' Roses (reintrare)... 50. Extreme II Pornograffiti — Extreme.

BILLBOARD (L.P.)

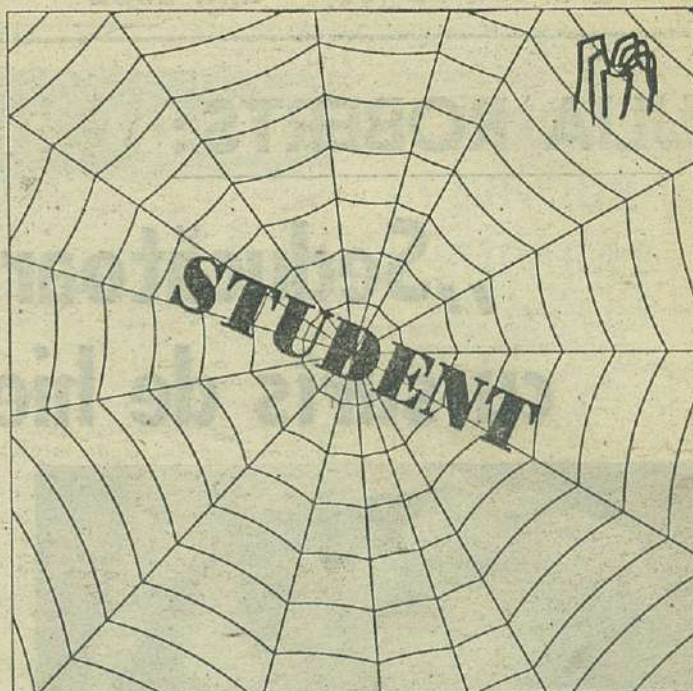
1. Adrenalize — Def Leppard, 2. Human Touch — Bruce Springsteen, 3. Totally Krossed Out — Kris Kross, 4. Lucky Town — Bruce Springsteen, 5. Wynonna — Wynonna, 6. Wayne's World — Various, 7. Ropin' The Wind — Garth Brooks, 8. Nevermind — Nirvana, 9. Funky Divas — En Vogue, 10. As Ugly As They Want To Be — Ugly Kid Joe.

FILM BOX OFFICE

(9 mai în Marea Britanie)

1. Hook, 2. Cape Fear, 3. Final Analysis, 4. Stop Or My Mom Will Shoot, 5. Detelved, 6. Kuffs, 7. Fried Green Tomatoes At The Whistle Stop Cafe, 8. The Doctor, 9. Hear My Song, 10. Bugsy.

D. J.



UN ZIAR ÎMPOTRIVA TUTUROR PĂIANJENILOR!

PENTRU TOPIȘTI

De la a 10-a ediție a topului vom trece la TOP 50! În numărul viitor vom publica o serie proaspătă de propuneri. Melodiile care au fost în top nu mai revin, iar cele care depășesc 6 ediții (adică 12 săptămâni) ne părăsesc automat. În noua formulă, la „secția română” pot figura și melodii (din acest an) care au mai fost pentru a completa cele 10 locuri. După fiecare 5 ediții cei mai consecvenți topiști vor fi premiați (discuri, casete, postere și o dedicație la V.N.D.). Așteptăm propunerile din partea voastră pentru a le asocia celor culese de noi. Creațiile difuzate la „Slagăr Too Rock '92” se constituie în „propuneri” pentru clasamentul nostru. Lor li se vor alătura piese de pe discuri și din alte programe radio și TV.



Ediția a 9-a		Interpretul	Titlul melodiei
Nr. de prezente	Ediția trecută		

TOP 5 POP - R

1	3	3	Maria	Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu
2	1	6	Ce va fi cu iubirea mea	Loredana Groza
3	4	2	Un bilet în plus	Daniela Györfi
4	5	2	Duminică	Geanina Olaru
5	-	1	Balada soldatului	Gabriel Cotabita

TOP 5 ROCK - R

1	3	2	Mă voi întoarce	Compact
2	5	2	Fată verde	Phoenix
3	1	6	Mafia	Holograf
4	4	3	Nu sîntem normali	Vodevil
5	-	1	N-are rost	Celelalte Cuvinte

TOP 10 POP - S

1	1	5	Remember The Time	Michael Jackson
2	5	4	Don't Let The Sun Go...	George Michael and Elton John
3	8	2	Hazard	Richard Marx
4	6	4	Obsession	Army of Lovers
5	2	4	Justified and Ancient	The K.L.F. & Tammy Wynette
6	7	2	I Love your Smile	Shanice
7	-	1	You	Sharp
8	3	6	Stay With Me Tonight	Chris Norman
9	-	1	Angels	Enya
10	10	2	Finally	Ce Ce Peniston

TOP 10 ROCK - S

1	1	5	The Unforgiven	Metallica
2	3	4	November Rain	Guns N' Roses
3	8	2	Tears In Heaven	Eric Clapton
4	4	4	Hit Between The Eyes	Scorpions
5	10	2	To Be With You	Mr Big
6	6	3	Love's A Loaded Gun	Alice Cooper
7	9	2	Give It Away	Red Hot Chili Peppers
8	-	1	I Can't Dance	Genesis
9	-	1	Come As You Are	Nirvana
10	-	1	Pink Bubbles Go Ape	Halloween

PREȚ 15 LEI